

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 37/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
--------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 37/02	Sprawa C-655/20: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona – Hiszpania) – Marc Gómez del Moral Guasch / Bankia SA [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu hipotecznego – Zmienna stopa procentowa – Wskaźnik referencyjny dla kredytów hipotecznych (IRPH) – Przeprowadzana przez sąd krajowy kontrola przejrzystości – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Skutki stwierdzenia nieważności – Wyrok z dnia 3 marca 2020 r., Gómez del Moral Guasch (C-125/18, EU:C:2020:138) – Nowe pytania]	2
2022/C 37/03	Sprawa C-79/21: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Ibiza – Hiszpania) – YB/Unión de Créditos Inmobiliarios SA [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu hipotecznego – Zmienna stopa procentowa – Wskaźnik referencyjny dla kredytów hipotecznych (IRPH) – Przeprowadzana przez sąd krajowy kontrola przejrzystości – Wymogi dobrej wiary, równowagi i przejrzystości – Obowiązek poinformowania – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Skutki stwierdzenia nieważności]	3
2022/C 37/04	Sprawa C-327/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 24 marca 2021 r. w sprawie T-193/18, Andreas Stihl/EUIPO, wniesione w dniu 25 maja 2021 r. przez Giro Travel Company SRL	4

2022/C 37/05	Sprawa C-360/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 28 kwietnia 2021 r. w sprawie T-191/20, FCA Italy/EUIPO, wniesione w dniu 9 czerwca 2021 r. przez FCA Italy SpA	5
2022/C 37/06	Sprawa C-373/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 kwietnia 2021 r. w sprawie T-663/19, Hasbro/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 18 czerwca 2021 r. przez Hasbro Inc.	5
2022/C 37/07	Sprawa C-381/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 21 kwietnia 2021 r. w sprawie T-382/20 Lee/EUIPO, wniesione w dniu 21 czerwca 2021 r. przez Keuna Jiga Lee	5
2022/C 37/08	Sprawa C-483/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-678/19 Health Product Group/EUIPO, wniesione w dniu 5 sierpnia 2021 r. przez Health Product Group sp. z o.o.	6
2022/C 37/09	Sprawa C-490/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-187/20 Davide Groppi/ EUIPO – Viabizzuno (Lampa stołowa), wniesione w dniu 10 sierpnia 2021 r. przez Davide Groppi Srl.	6
2022/C 37/10	Sprawa C-513/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 9 czerwca 2021 r. w sprawie T-514/19, DI/EBC, wniesione w dniu 19 sierpnia 2021 r. przez DI	6
2022/C 37/11	Sprawa C-539/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-355/19, CE/Komitet Regionów, wniesione w dniu 26 sierpnia 2021 r. przez CE	7
2022/C 37/12	Sprawa C-560/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 13 września 2021 r. – ZS/Zweckverband „Kommunale Informationsverarbeitung Sachsen” KISA, Körperschaft des öffentlichen Rechts	8
2022/C 37/13	Sprawa C-587/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 14 lipca 2021 r. w sprawie T-632/19, DD/FRA, wniesione w dniu 23 września 2021 r. przez DD	8
2022/C 37/14	Sprawa C-590/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos (Grecja) w dniu 23 września 2021 r. – Charles Taylor Adjusting Limited, FD/Starlight Shipping Company, Overseas Marine Enterprises INC	9
2022/C 37/15	Sprawa C-613/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 14 lipca 2021 r. w sprawie T-670/19, Carbajo Ferrero/Parlament, wniesione w dniu 1 października 2021 r. przez Parlament Europejski	10
2022/C 37/16	Sprawa C-617/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 6 października 2021 r. – RU, PO/Nissan Leasing, Volkswagen Leasing GmbH	11
2022/C 37/17	Sprawa C-625/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 8 października 2021 r. – VB/GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH	12
2022/C 37/18	Sprawa C-626/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 11 października 2021 r. – Funke Sp. z o.o.	13
2022/C 37/19	Sprawa C-634/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 15 października 2021 r. – OQ/Land Hessen	14
2022/C 37/20	Sprawa C-651/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 25 października 2021 r. – postępowanie karne przeciwko M. Ya. M.	15
2022/C 37/21	Sprawa C-653/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 27 października 2021 r. – Syndicat Uniclimate/Ministre de l'Intérieur	15
2022/C 37/22	Sprawa C-655/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Nessebyr (Bułgaria) w dniu 27 października 2021 r. – postępowanie karne przeciwko G. S.T.	16
2022/C 37/23	Sprawa C-656/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 29 października 2021 r. – IM GESTÃO DE ATIVOS – SOCIEDADE GESTORA DE ORGANISMOS DE INVESTIMENTO COLETIVO, S.A. i in./Autoridade Tributária e Aduaneira	17

2022/C 37/24	Sprawa C-668/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 8 listopada 2021 r. – SIA Druvnieks/Lauku atbalsta dienests	18
2022/C 37/25	Sprawa C-686/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 15 listopada 2021 r. – VW, Legea S.r.l/SW, CQ, ET, VW, Legea S.r.l.	18
2022/C 37/26	Sprawa C-688/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 17 listopada 2021 r. – Confédération paysanne, Réseau Semences Paysannes, Les Amis de la Terre France, Collectif vigilance OGM et Pesticides 16, Vigilance OG2M, CSFV 49, OGM: dangers, Vigilance OGM 33/Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation	19
2022/C 37/27	Sprawa C-694/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 8 września 2021 r. w sprawie T-152/19, Brunswick Bowling Products LLC/Komisja, wniesione w dniu 17 listopada 2021 r. przez Brunswick Bowling Products LLC	20
2022/C 37/28	Sprawa C-701/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawach połączonych T-639/14 RENV, T-352/15 i T-740/17, Dimosia Epicheirisi Elektrismou AE (DEI)/Komisja Europejska, popierana przez Mytilinaios AE – Omilos Epicheiriseon, wniesione w dniu 19 listopada 2021 r. przez Mytilinaios AE – Omilos Epicheiriseon	21
2022/C 37/29	Sprawa C-714/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawach połączonych T-720/19 – T-725/19, Ashworth i in./Parlament, wniesione w dniu 25 listopada 2021 r. przez Françoise Grossetête (T-722/19)	22
2022/C 37/30	Sprawa C-715/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawach połączonych T-240/20 – T-245/20, Arnaoutakis i in./Parlament, wniesione w dniu 25 listopada 2021 r. przez Gerarda Galeote (T-243/20)	22
2022/C 37/31	Sprawa C-716/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawach połączonych T-240/20 – T-245/20, Arnaoutakis i in./Parlament, wniesione w dniu 25 listopada 2021 r. przez Grahama R. Watsona (T-245/20)	23
2022/C 37/32	Sprawa C-739/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawach połączonych T-639/14 RENV, T-352 i T-740/17, Dimosia Epicheirisi Elektrismou AE (DEI)/Komisja Europejska popierana przez Mytilinaios AE – Omilos Epicheiriseon, wniesione w dniu 1 grudnia 2021 r. przez Komisję Europejską	24

Sąd

2022/C 37/33	Sprawa T-743/16 RENV II: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – CX/Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Kara dyscyplinarna – Wydalenie ze służby – Dochodzenie OLAF-u – Prowadzone bez zezwolenia i po kryjomu negocjacje w sprawie zamówienia publicznego – Konflikt interesów – Poświadczenie faktury niezgodnej z wymogami – Prawo do obrony – Prawo do bycia wysłuchanym – Wielokrotne nieobecności skarżącego i jego adwokata na wysłuchaniu w sprawie dyscyplinarnej – Pewność prawa – Uzasadnione oczekiwania – Proporcjonalność – Rozsądny termin – Zasada ne bis in idem – Oczywisty błąd w ocenie – Obowiązek uzasadnienia]	25
2022/C 37/34	Sprawa T-256/19: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – Assi/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błędy w ocenie – Proporcjonalność – Prawo własności – Prawo do wykonywania działalności gospodarczej – Nadużycie władzy – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Prawo do rzetelnego procesu]	25
2022/C 37/35	Sprawa T-258/19: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – Foz/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błąd w ocenie – Proporcjonalność – Prawo własności – Prawo wykonywania działalności gospodarczej – Nadużycie władzy – Obowiązek uzasadnienia – Prawa do obrony – Prawo do rzetelnego procesu]	26
2022/C 37/36	Sprawa T-259/19: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – Aman Dimashq/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błąd w ocenie – Proporcjonalność – Prawo własności – Prawo do wykonywania działalności gospodarczej – Nadużycie władzy – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Prawo do rzetelnego procesu – Prawo do skutecznej ochrony sądowej]	27

2022/C 37/37	Sprawa T-359/20: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Team Beverage/EUIPO – Zurich Deutscher Herold Lebensversicherung (Team Beverage) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Team Beverage – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy TEAM – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	28
2022/C 37/38	Sprawa T-370/20: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – KL/EBI [Służba publiczna – Personel EBI – Stan zdrowia – Zdolność do pracy – Nieusprawiedliwiona nieobecność – Skarga o stwierdzenie nieważności – Pojęcie niezdolności do pracy – Nieograniczone prawo orzekania – Spory o charakterze majątkowym – Wyplata świadczeń rentowych z mocą wsteczną – Skarga o odszkodowanie]	28
2022/C 37/39	Sprawa T-433/20: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – KY/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej [Służba Publiczna – Urzędnicy – Emerytury – Uprawnienia emerytalne nabyte przed podjęciem służby w ramach organu Unii Europejskiej – Przeniesienie do systemu Unii – Doliczenie lat służby uprawniających do emerytury – Zwrot kwoty odpowiadającej uprawnieniom emerytalnym nieuwzględnionym przy obliczeniu lat służby uprawniających do emerytury w systemie emerytalnym Unii – Artykuł 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego – Zasada „minimum socjalnego” – Bezpodstawne wzbogacenie]	29
2022/C 37/40	Sprawa T-467/20: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Inditex/EUIPO – Ffauf Italia (ZARA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ZARA – Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy LE DELIZIE ZARA i wcześniej graficzny krajowy znak towarowy ZARA – Dowód rzeczywistego używania wcześniej znaków towarowych – Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) r° 207/2009 [obecnie art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]]	30
2022/C 37/41	Sprawa T-581/20: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – YP/Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu w 2019 r. – Decyzja o nieawansowaniu – Artykuł 45 regulaminu pracowniczego – Porównanie osiągnięć – Używanie języków w kontekście obowiązków pełnionych przez urzędników zatrudnionych na stanowiskach lingwistycznych oraz przez urzędników zatrudnionych na stanowiskach innych niż lingwistyczne – Staż pracy w grupie zaszeregowania – Domniemanie niewinności – Artykuł 9 załącznika IX do regulaminu pracowniczego – Obowiązek uzasadnienia – Wykonanie ugody]	30
2022/C 37/42	Sprawa T-454/20: Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2021 r. – Garment Manufacturers Association in Cambodia/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Wspólna polityka handlowa – Ogólny system preferencyjnych taryf celnych ustanowionych rozporządzeniem (UE) nr 978/2012 – Czasowe wycofanie preferencji handlowych, które mają zastosowanie do niektórych produktów pochodzących z Kambodży, z powodu poważnych i systematycznych naruszeń praw człowieka – Brak bezpośredniego oddziaływania – Brak indywidualnego oddziaływania – Niedopuszczalność]	31
2022/C 37/43	Sprawa T-494/20: Postanowienie Sądu z dnia 8 listopada 2021 r. – Satabank/EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad mniejszymi instytucjami kredytowymi – Rozporządzenie (UE) nr 1024/2013 – Szczególne zadania EBC – Odmowa przystąpienia do bezpośredniego nadzoru ostrożnościowego – Odmowa udzielenia instrukcji właściwemu organowi – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	32
2022/C 37/44	Sprawa T-157/21: Postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2021 r. – RG/Rada [Skarga o stwierdzenie nieważności – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Umowa o handlu i współpracy między Unią Europejską i Euratomem, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem, z drugiej strony – Decyzja Rady w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania umowy o handlu i współpracy – Mechanizm wydawania osób na podstawie nakazu aresztowania – Osoba zatrzymana i aresztowana w Irlandii po zakończeniu okresu przejściowego w celu wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Zjednoczone Królestwo okresie przejściowym – Brak indywidualnego oddziaływania – Akt nieregulacyjny – Niedopuszczalność]	32
2022/C 37/45	Sprawa T-272/21 R II: Postanowienie Wiceprezesa Sądu z dnia 26 listopada 2021 r. – Puigdemont i Casamajó i in./Parlament [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Prawo instytucjonalne – Poseł do Parlamentu Europejskiego – Przywileje i immunitety – Uchylenie immunitetu parlamentarnego posła do Parlamentu Europejskiego – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	33
2022/C 37/46	Sprawa T-534/21 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 25 listopada 2021 r. – VP/Cedefop [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Niedopuszczalność]	33
2022/C 37/47	Sprawa T-613/21: Skarga wniesiona w dniu 19 października 2021 r. – XH/Komisja	34

2022/C 37/48	Sprawa T-644/21: Skarga wniesiona w dniu 4 października 2021 r. – Pharmadom/EUIPO – Wellbe Pharmaceuticals (WellBe PHARMACEUTICALS)	35
2022/C 37/49	Sprawa T-682/21: Skarga wniesiona w dniu 19 października 2021 r. – ClientEarth/Rada	35
2022/C 37/50	Sprawa T-683/21: Skarga wniesiona w dniu 19 października 2021 r. – Leino-Sandberg/Rada	37
2022/C 37/51	Sprawa T-692/21: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2021 r. – AL/Komisja Europejska i OLAF	38
2022/C 37/52	Sprawa T-693/21: Skarga wniesiona w dniu 25 października 2021 r. – NJ/Komisja	39
2022/C 37/53	Sprawa T-699/21: Skarga wniesiona w dniu 31 października 2021 r. – Peace United/EUIPO – 1906 Collins (MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN)	40
2022/C 37/54	Sprawa T-705/21: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2021 r. – Balaban/EUIPO (Stahlwerk)	41
2022/C 37/55	Sprawa T-706/21: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2021 r. – Balaban/EUIPO (Stahlwerkstatt)	41
2022/C 37/56	Sprawa T-715/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Cellnex Telecom i Retevisión I/ Komisja	42
2022/C 37/57	Sprawa T-731/21: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2021 r. – Społeczność pro eHealth databáze/Komisja	43
2022/C 37/58	Sprawa T-732/21: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2021 r. Asociación de Elaboradores de Cava de Requena/Komisja	44
2022/C 37/59	Sprawa T-734/21: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2021 r. – The Chord Company/EUIPO – AVSL Group (CHORD)	45
2022/C 37/60	Sprawa T-735/21: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2021 r. – Aprile and Commerciale Italiana/EUIPO – DC Comics partnership (Urządzenie ze stylizowanym wizerunkiem czarnego nietoperza w białej owalnej ramie)	46
2022/C 37/61	Sprawa T-737/21: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2021 r. – Refractory Intellectual Property/EUIPO (e-tech)	47
2022/C 37/62	Sprawa T-738/21: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2021 r. – Bora Creations/EUIPO (essence)	47
2022/C 37/63	Sprawa T-741/21: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2021 r. – LG Electronics/EUIPO – ZTE Deutschland (V10)	48
2022/C 37/64	Sprawa T-742/21: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2021 r. – Preventicus/ EUIPO (NIGHTWATCH)	49
2022/C 37/65	Sprawa T-743/21: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2021 r. – Ryanair/Komisja	50
2022/C 37/66	Sprawa T-744/21: Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2021 r. – Medela/EUIPO (MAXFLOW)	51
2022/C 37/67	Sprawa T-745/21: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2021 r. – Rotkäppchen-Mumm Sektkellereien/EUIPO – Cantina San Donaci (Passo Lungo)	51
2022/C 37/68	Sprawa T-747/21: Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2021 r. – Borussia VfL 1900 Mönchengladbach/EUIPO – Neng (Fohlenelf)	52
2022/C 37/69	Sprawa T-749/21: Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2021 r. – Gerhard Grund Gerüste/EUIPO – Josef Grund Gerüstbau (Josef Grund Gerüstbau)	53
2022/C 37/70	Sprawa T-752/21: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2021 r. – Associação do Socorro e Amparo/EUIPO – De Bragança (quis ut Deus)	53
2022/C 37/71	Sprawa T-755/21: Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2021 r. – Illumina/Komisja	54

2022/C 37/72	Sprawa T-757/21: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2021 r – Activa – Grillküche/EUIPO – Targa (Urządzenie do grillowania)	55
2022/C 37/73	Sprawa T-759/21: Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2021 r. – Société des produits Nestlé/EUIPO – The a2 Milk Company (A2)	56

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 37/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 24 z 17.1.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 11 z 10.1.2022

Dz.U. C 2 z 3.1.2022

Dz.U. C 513 z 20.12.2021

Dz.U. C 502 z 13.12.2021

Dz.U. C 490 z 6.12.2021

Dz.U. C 481 z 29.11.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona – Hiszpania) – Marc Gómez del Moral Guasch / Bankia SA

(Sprawa C-655/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu hipotecznego – Zmienna stopa procentowa – Wskaźnik referencyjny dla kredytów hipotecznych (IRPH) – Przeprowadzana przez sąd krajowy kontrola przejrzystości – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Skutki stwierdzenia nieważności – Wyrok z dnia 3 marca 2020 r., Gómez del Moral Guasch (C-125/18, EU:C:2020:138) – Nowe pytania]

(2022/C 37/02)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Marc Gómez del Moral Guasch

Strona pozwana: Bankia SA

Sentencja

- 1) Artykuł 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz wymóg przejrzystości warunków umownych w kontekście kredytu hipotecznego należy interpretować w ten sposób, że zezwalają przedsiębiorcy na niezawarcie w takiej umowie pełnej definicji wskaźnika referencyjnego służącego do obliczenia zmiennej stopy procentowej lub na niedostarczenie konsumentowi, przed zawarciem umowy, broszury informacyjnej przedstawiającej dotychczasowe zmiany tego wskaźnika, na tej podstawie, iż informacje dotyczące tego wskaźnika są oficjalnie publikowane, pod warunkiem że w świetle publicznie dostępnych oraz dostarczonych informacji, w danym wypadku przez przedsiębiorcę, właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument, był w stanie zrozumieć konkretne działanie metody obliczania wskaźnika referencyjnego i w ten sposób ocenić, na podstawie precyzyjnych i zrozumiałych kryteriów, potencjalnie istotne konsekwencje gospodarcze takiej klauzuli dla swoich zobowiązań finansowych.

- 2) Artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 2 i art. 5 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd krajowy stwierdzi, iż klauzula umowna, której celem jest określenie sposobu obliczania zmiennej stopy procentowej w umowie kredytu hipotecznego, nie została sformułowana w sposób jasny i zrozumiały, to w rozumieniu art. 4 ust. 2 lub art. 5 tej dyrektywy, na nim spoczywa obowiązek zbadania, czy warunek ten jest „nieuczciwy” w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd krajowy do zaoferowania konsumentowi wyboru pomiędzy, z jednej strony, rewizją umowy poprzez zastąpienie warunku umownego ustalającego zmienną stopę procentową, który został uznany za nieuczciwy, warunkiem odwołującym się do wskaźnika przewidzianego w ustawie jako warunek zastępczy, a z drugiej strony, unieważnieniem umowy kredytu hipotecznego w całości, jeżeli umowa nie może dalej obowiązywać bez tego warunku.
- 4) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 w zw. z art. 1 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by w przypadku nieważności nieuczciwego warunku ustalającego wskaźnik referencyjny dla obliczania odsetek zmiennych od kredytu sąd krajowy zastąpił ten warunek wskaźnikiem referencyjnym dla obliczania odsetek zmiennych od kredytu, zgodnie z warunkami określonymi w pkt 67 wyroku z dnia 3 marca 2020 r., Gómez del Moral Guasch (C-125/18 C:2020:138), zastąpić ten wskaźnik wskaźnikiem ustawowym, mającym zastosowanie w braku odmiennego porozumienia stron umowy, jeżeli te dwa wskaźniki są ustalane za pomocą metody obliczeniowej o równoważnym stopniu złożoności, a prawo krajowe przewiduje takie zastąpienie w sprawach niespornych, gdy ma ono na celu utrzymanie równowagi korzyści między stronami, pod warunkiem że wskaźnik zastępczy skutecznie odzwierciedla uzupełniający przepis prawa krajowego.
- 5) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, w której umowa zawarta między przedsiębiorcą i konsumentem nie może nadal obowiązywać po usunięciu nieuczciwego warunku, a unieważnienie umowy w całości naraża konsumenta na szczególnie szkodliwe konsekwencje, sąd krajowy może zarządzić nieważność tego warunku poprzez zastąpienie go przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, przy czym zastosowanie stopy wynikającej ze wskaźnika zastępczego powinno nastąpić w dniu zawarcia umowy.

(¹) Data wpływu: 2.12.2020.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Ibiza – Hiszpania) – YB/Unión de Créditos Inmobiliarios SA

(Sprawa C-79/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu hipotecznego – Zmienna stopa procentowa – Wskaźnik referencyjny dla kredytów hipotecznych (IRPH) – Przeprowadzana przez sąd krajowy kontrola przejrzystości – Wymogi dobrej wiary, równowagi i przejrzystości – Obowiązek poinformowania – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Skutki stwierdzenia nieważności]

(2022/C 37/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Ibiza

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: YB

Strona pozwana: Unión de Créditos Inmobiliarios SA

Sentencja

- 1) Artykuł 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz wymóg przejrzystości warunków umownych w kontekście kredytu hipotecznego należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie krajowym przepisom oraz orzecznictwu krajowemu, które zwalniają przedsiębiorcę z obowiązku dostarczenia konsumentowi przy zawieraniu umowy kredytu hipotecznego informacji dotyczącej dotychczasowej zmiany wskaźnika referencyjnego, przynajmniej w trakcie dwóch ostatnich lat, dokonując porównania w stosunku do innego wskaźnika niż Euribor, pod warunkiem że owe przepisy oraz to orzecznictwo krajowe pozwalają sądowi na upewnienie się jednak, że w świetle publicznie dostępnych oraz dostarczonych informacji, w danym wypadku przez przedsiębiorcę, właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument był w stanie zrozumieć konkretne działanie metody obliczania wskaźnika referencyjnego i w ten sposób ocenić, na podstawie precyzyjnych i zrozumiałych kryteriów, potencjalnie istotne konsekwencje gospodarcze takiej klauzuli dla swoich zobowiązań finansowych.
- 2) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowym przepisom oraz orzecznictwu krajowemu, w myśl których brak dobrej wiary po stronie przedsiębiorcy stanowi wstępny warunek konieczny wszelkiej kontroli treści nieprzejrzystego warunku umowy zawartej z konsumentem. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności postępowania przed sądem krajowym należy stwierdzić, że przedsiębiorca działał w dobrej wierze dokonując wyboru wskaźnika przewidzianego w ustawie oraz czy warunek zawierający taki wskaźnik może doprowadzić do istotnej nierównowagi na niekorzyść konsumenta pomiędzy prawami i obowiązkami stron wynikającymi z umowy.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by w przypadku nieważności nieuczciwego warunku ustalającego wskaźnik referencyjny dla obliczania odsetek zmiennych od kredytu sąd krajowy zastąpił ten wskaźnik wskaźnikiem przewidzianym w przepisach prawa, podlegającym zastosowaniu w wypadku braku odmiennego porozumienia stron umowy, gdy owe oba wskaźniki wywołują te same skutki, o ile zostały spełnione warunki określone w pkt 67 wyroku z dnia 3 marca 2020 r., Gómez del Moral Guasch (C-125/18 C:2020:138).
- 4) Szesnaste pytanie postawione przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Ibiza (sąd pierwszej instancji nr 2 na Ibizie, Hiszpania) jest oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Data wpłynięcia: 9.2.2021.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba) wydanego w dniu 24 marca 2021 r. w sprawie T-193/18, Andreas Stihl/EUIPO, wniesione w dniu 25 maja 2021 r. przez Giro Travel Company SRL

(Sprawa C-327/21 P)

(2022/C 37/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giro Travel Company SRL (przedstawiciel: adwokat C.N. Frisch)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania oraz obciążył Giro Travel Company SRL własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 28 kwietnia 2021 r. w sprawie T-191/20, FCA Italy/EUIPO, wniesione w dniu 9 czerwca 2021 r. przez FCA Italy SpA

(Sprawa C-360/21 P)

(2022/C 37/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: FCA Italy SpA (przedstawiciele: F. Jacobacci, E. Truffo, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 6 października 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania oraz obciążył FCA Italy SpA własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 kwietnia 2021 r. w sprawie T-663/19, Hasbro/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 18 czerwca 2021 r. przez Hasbro Inc.

(Sprawa C-373/21 P)

(2022/C 37/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hasbro Inc. (przedstawiciel: J. Moss, barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2021 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i nakazał Hasbro Inc. pokrycie własnych kosztów.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 21 kwietnia 2021 r. w sprawie T-382/20 Lee/EUIPO, wniesione w dniu 21 czerwca 2021 r. przez Keuna Jiga Lee

(Sprawa C-381/21 P)

(2022/C 37/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Keun Jig Lee (przedstawiciele: F. Jacobacci, avvocato, B. La Tella, avvocatessa)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że Keun Jig Lee pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-678/19 Health Product Group/EUIPO, wniesione w dniu 5 sierpnia 2021 r. przez Health Product Group sp. z o.o.

(Sprawa C-483/21 P)

(2022/C 37/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Health Product Group sp. z o.o. (przedstawiciel: adwokat M. Kondrat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że Health Product Group sp. z o.o. pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-187/20 Davide Groppi / EUIPO – Viabizzuno (Lampa stołowa), wniesione w dniu 10 sierpnia 2021 r. przez Davide Groppi Srl.

(Sprawa C-490/21 P)

(2022/C 37/09)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Davide Groppi Srl (przedstawiciele: adwokaci F. Boscariol de Roberto, D. Capra, V. Malerba)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2021 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Davide Groppi Srl jej własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 9 czerwca 2021 r. w sprawie T-514/19, DI/EBC, wniesione w dniu 19 sierpnia 2021 r. przez DI

(Sprawa C-513/21 P)

(2022/C 37/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: DI (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- w konsekwencji uchylenia, uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie:
 - stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu EBC z dnia 7 maja 2019 r. o dyscyplinarnym zwolnieniu bez wypowiedzenia

- stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu EBC z dnia 25 czerwca 2019 r. o niewznowieniu postępowania dyscyplinarnego po zakończeniu postępowania karnego;
 - w każdym wypadku – zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, którą skarżący szacuje *ex æquo et bono* na 20 000 EUR;
 - zwrot kosztów postępowania.
- Obciążenie EBC kosztami postępowania w odwołaniu i w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo, oddalając zarzut pierwszy, dotyczący braku kompetencji organu przyjmującego zaskarżone środki.

Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo, oddalając zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 8.3.2 regulaminu pracowniczego oraz zasady pewności prawa.

Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo, oddalając zarzut siódmy, dotyczący naruszenia prawa do domniemania niewinności i art. 48 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo, oddalając zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 8.3.7 regulaminu pracowniczego oraz zasady bezstronności ustanowionej w art. 41 karty praw podstawowych.

Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo, oddalając zarzut szósty, dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-355/19, CE/Komitet Regionów, wniesione w dniu 26 sierpnia 2021 r. przez CE

(Sprawa C-539/21 P)

(2022/C 37/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: CE (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Druga strona postępowania: Komitet Regionów

Żądania wnoszącego odwołanie

- Częściowe uchylenie wyroku z dnia 16 czerwca 2021 r., CE/Komitet Regionów (T-355/19);
- Obciążenie Komitetu Regionów kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania poniesionymi przed Sądem zarówno w postępowaniu głównym, jak i w postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie kwestionuje w szczególności pkt 69, 70, 73–77, 83–91, 109–116, 126–139, 149 i 150 zaskarżonego wyroku. Podnosi on jedyny zarzut, dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych i oczywistych błędów w ocenie skutkujących niewystarczającym i naruszającym prawo uzasadnieniem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 13 września 2021 r. – ZS/Zweckverband „Kommunale Informationsverarbeitung Sachsen” KISA, Körperschaft des öffentlichen Rechts

(Sprawa C-560/21)

(2022/C 37/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZS

Strona pozwana: Zweckverband „Kommunale Informationsverarbeitung Sachsen” KISA, Körperschaft des öffentlichen Rechts

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 38 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2016/679⁽¹⁾ (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych; zwanego dalej „RODO”) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak w niniejszej sprawie § 6 ust. 4 zdanie pierwsze Bundesdatenschutzgesetz (federalnej ustawy o ochronie danych), na mocy którego niedozwolone jest odwołanie inspektora ochrony danych przez administratora będącego jego pracodawcą, niezależnie od tego, czy następuje ono z powodu wypełniania jego zadań?

W razie udzielenie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy art. 38 ust. 3 zdanie drugie RODO jest oparty na wystarczającej podstawie upoważniającej, w szczególności w zakresie, w jakim obejmuje inspektorów ochrony danych pozostających w stosunku pracy z administratorem?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. z 2016 L 119, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 14 lipca 2021 r. w sprawie T-632/19, DD/FRA, wniesione w dniu 23 września 2021 r. przez DD

(Sprawa C-587/21 P)

(2022/C 37/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: DD (przedstawiciel: N. Lorenz, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- w rezultacie
 - stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) z dnia 19 listopada 2018 r. oddalającej wniosek skarżącego złożony na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego;
 - ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora FRA z dnia czerwca 2018 r., doręczonej w dniu 13 czerwca 2018 r., oddalającej zażalenie skarżącego na wspomnianą wyżej decyzję z dnia 19 listopada 2019 r. wniesione na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
 - zasądzenie na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę, szczegółowo określoną w niniejszym odwołaniu, szacowaną ex aequo et bono na 100 000 EUR;
 - obciążenie FRA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie prawa i przeinaczenie materiału dowodowego w odniesieniu do opisu okoliczności faktycznych.

Naruszenie prawa oraz naruszenie zasady pewności prawa w odniesieniu do pierwszego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, naruszenie zasady res iudicata, niewystarczające uzasadnienie, nierozpoznanie zarzutu skarżącego oraz przeinaczenie materiału dowodowego w odniesieniu do drugiego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, oczywisty błąd w ocenie i niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do trzeciego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, przeinaczenie materiału dowodowego, oczywisty błąd w ocenie, zarzut działania przez Sąd ultra vires i ultra petita, zarzut błędnego odrzucenia przez Sąd wniosku skarżącego o zobowiązanie go do przedstawienia dokumentu mającego znaczenie w sprawie oraz niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do czwartego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, niewystarczające uzasadnienie, błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych, przeinaczenie materiału dowodowego oraz oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do piątego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa, przeinaczenie materiału dowodowego, nierozpoznanie zarzutu skarżącego, błędna kwalifikacja prawna, zarzut działania przez Sąd ultra petita, zarzut błędnego odrzucenia przez Sąd wniosku skarżącego o zobowiązanie go do przedstawienia dokumentu mającego znaczenie w sprawie, niepełne rozpatrzenie skargi oraz zarzut mobbingu podniesiony przez skarżącego w odniesieniu do szóstego zarzutu niezgodności z prawem.

Naruszenie prawa w odniesieniu do części dotyczącej rzeczywistej krzywdy, jaką miał ponieść, oraz związku przyczynowego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos (Grecja) w dniu 23 września 2021 r. – Charles Taylor Adjusting Limited, FD/Starlight Shipping Company, Overseas Marine Enterprises INC

(Sprawa C-590/21)

(2022/C 37/14)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Areios Pagos

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Charles Taylor Adjusting Limited, FD

Druga strona postępowania: Starlight Shipping Company, Overseas Marine Enterprises INC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażenie „oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym Unii”, a w konsekwencji z krajowym porządkiem publicznym, które stanowi podstawę odmowy uznania i stwierdzenia wykonalności zgodnie z art. 34 pkt 1 i art. 45 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001⁽¹⁾, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz wyraźnych anti-suit injunctions, które zakazują wszczynania i dalszego prowadzenia postępowań przed sądem innego państwa członkowskiego, dotyczy ono również orzeczeń lub postanowień wydanych przez sądy państw członkowskich: i) które uniemożliwiają lub utrudniają wnoszącemu skargę kasacyjną uzyskanie ochrony sądowej ze strony sądu innego państwa członkowskiego lub dalsze prowadzenie toczących się już przed tym sądem postępowań; oraz ii) czy stanowi to zatem ingerencję w jurysdykcję sądu innego państwa członkowskiego do rozpoznania danego sporu, który już jest przed nim zawisły i który już do niego wniesiono, i która to ingerencja jest uznana za zgodną z porządkiem publicznym Unii? W szczególności, czy uznanie lub stwierdzenie wykonalności orzeczenia lub postanowienia sądu państwa członkowskiego, które przyznaje z góry tymczasowe odszkodowanie pieniężne wnioskodawcom ubiegającym się o uznanie i stwierdzenie wykonalności z tytułu kosztów i wydatków poniesionych w związku z wniesieniem powództwa lub dalszym prowadzeniem postępowania przed sądem innego państwa członkowskiego, jest sprzeczne z porządkiem publicznym Unii w rozumieniu art. 34 pkt 1 i art. 45 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 ze względu na to, że: a) po rozpoznaniu tego powództwa sprawa podlega ugodzie należycie zawartej i potwierdzonej przez sąd państwa członkowskiego, który wydaje orzeczenie lub postanowienie; oraz b) sąd innego państwa członkowskiego, do którego druga strona postępowania wytoczyła nowe powództwo, nie ma jurysdykcji na podstawie klauzuli przyznającej jurysdykcję wyłączną?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy oczywista i bezpośrednia sprzeczność z krajowym porządkiem publicznym – zgodnie z przywołanymi powyżej podstawowymi koncepcjami kulturowymi i prawnymi przyjętymi w państwie oraz podstawowymi zasadami prawa greckiego, które dotyczą samej istoty prawa do ochrony sądowej (art. 8 i 20 konstytucji greckiej, art. 33 greckiego kodeksu cywilnego oraz zasada ochrony tego prawa, określona w art. 176 i art. 173 ust. 1–3, art. 185, 205 i 191 greckiego kodeksu postępowania cywilnego, o którym mowa w pkt 6 uzasadnienia), a także art. 6 ust. 1 EKPC, w związku z czym możliwe jest w takim przypadku odstępianie od stosowania prawa Unii dotyczącego swobodnego przepływu orzeczeń sądowych, a brak uznania orzeczenia z powodu tej przeszkody jest zgodny z koncepcjami, które przyjmują i promują europejski punkt widzenia – stanowi w myśl art. 34 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001, zgodnie z wykładnią nadaną mu przez Trybunał, podstawę do tego, by uniemożliwić uznanie i wykonanie w Grecji wyżej wspomnianych orzeczenia i postanowień (pkt I) wydanych przez sądy innego państwa członkowskiego (Zjednoczonego Królestwa)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 14 lipca 2021 r. w sprawie T-670/19, Carbajo Ferrero/Parlament, wniesione w dniu 1 października 2021 r. przez Parlament Europejski

(Sprawa C-613/21 P)

(2022/C 37/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Terwinghe, C. González Argüelles, R. Schiano, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Fernando Carbajo Ferrero

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem głównym:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie T-670/19;
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Tytułem ewentualnym:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie T-670/19;
- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- obciążenie F. Carbaja Ferrera całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut odwołania dotyczy, po pierwsze, naruszenia prawa w zakresie wykładni decyzji określającej etapy postępowania rekrutacyjnego dla urzędników wyższego szczebla z dnia 16 maja 2000 r., zmienionej decyzją Prezydium z dnia 18 lutego 2008 r., oraz wykładni zasad równego traktowania i przejrzystości, a po drugie, przeinaczenia okoliczności faktycznych. Parlament podnosi, że Sąd błędnie stwierdził, że procedura mianowania dyrektora ds. mediów Dyrekcji Generalnej ds. Komunikacji została przeprowadzona w sposób nieprawidłowy, ponieważ komitet doradczy ds. mianowania urzędników wyższego szczebla nie stosował tych samych kryteriów analizy porównawczej osiągnięć w trakcie całej procedury.

W ramach zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych i dowodów, Parlament podnosi, że sąd nie wziął pod uwagę funkcji sprawozdania z rozmów kwalifikacyjnych, sporządzanego przez komitet doradczy i niesłusznie stwierdził, że organ powołujący nie uwzględnił w odpowiedni sposób doświadczenia zawodowego skarżącego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 6 października 2021 r. – RU, PO/Nissan Leasing, Volkswagen Leasing GmbH

(Sprawa C-617/21)

(2022/C 37/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RU, PO

Strona pozwana: Nissan Leasing, Volkswagen Leasing GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy umowy leasingu pojazdów samochodowych z rozliczaniem przebiegu, zawarte na czas określony wynoszący około dwóch lat lub dłużej z wyłączeniem zwykłego prawa do wypowiedzenia, w których to umowach konsument musi zapewnić ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej oraz pełne ubezpieczenie casco pojazdu, poza tym jest odpowiedzialny za dochodzenie praw z tytułu wad wobec osób trzecich (w szczególności wobec sprzedawcy i producenta pojazdu), a ponadto ponosi również ryzyko utraty, uszkodzenia i innego obniżenia wartości, są objęte zakresem stosowania dyrektywy 2011/83/UE⁽¹⁾ lub dyrektywy 2008/48/WE⁽²⁾ lub dyrektywy 2002/65/WE⁽³⁾? Czy są one umowami o kredyt w rozumieniu art. 3 lit. c) dyrektywy 2008/48/WE lub umowami o świadczenie usług finansowych w rozumieniu art. 2 pkt 12 dyrektywy 2011/83/UE i art. 2 lit. b) dyrektywy 2002/65/WE?

2. Jeżeli umowy leasingu pojazdów samochodowych z rozliczaniem przebiegu – takie jak te opisane w pytaniu w pkt 1 – są umowami o świadczenie usług finansowych:

- a) Czy lokal przedsiębiorstwa należący do osoby, która inicjuje transakcje z konsumentami w imieniu przedsiębiorcy, ale sama nie ma umocowania do zawierania danych umów, również stanowi lokal przedsiębiorstwa będący nieruchomością w rozumieniu art. 2 pkt 9 dyrektywy 2011/83/UE?

W wypadku odpowiedzi twierdzącej:

- b) Czy dotyczy to również sytuacji, gdy osoba inicjująca zawarcie umowy jest przedsiębiorcą działającym w innej branży lub nie jest upoważniona na mocy przepisów dotyczących nadzoru lub cywilnoprawnie do zawierania umów o świadczenie usług finansowych?

3. Jeżeli na jedno z pytań z pkt 2 lit. a) lub b) zostanie udzielona odpowiedź przecząca:

Czy art. 16 lit. l) dyrektywy 2011/83/UE należy interpretować w ten sposób, że umowy leasingu pojazdów samochodowych z rozliczaniem przebiegu (takie jak te opisane powyżej w pytaniu w pkt 1) są objęte tym wyjątkiem?

4. Jeżeli umowy leasingu pojazdów samochodowych z rozliczaniem przebiegu – takie jak te opisane w pytaniu w pkt 1 – są umowami o świadczenie usług finansowych:

- a) Czy umowa zawierana na odległość w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE i art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE ma miejsce również wtedy, gdy w trakcie negocjacji umowy doszło do osobistego kontaktu jedynie z osobą, która na rzecz przedsiębiorcy inicjuje transakcje z konsumentami, ale sama nie ma umocowania do zawierania danych umów?

W wypadku odpowiedzi przeczącej:

- b) Czy dotyczy to również sytuacji, w której osoba inicjująca zawarcie umowy jest przedsiębiorcą działającym w innej branży lub nie jest upoważniona na mocy przepisów dotyczących nadzoru lub cywilnoprawnie do zawierania umów o świadczenie usług finansowych?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/65/WE z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz.U. 2002, L 271, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 8 października 2021 r. – VB/GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH**

(Sprawa C-625/21)

(2022/C 37/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: VB

Druga strona postępowania: GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przy ocenie umownego roszczenia odszkodowawczego przedsiębiorcy przeciwko konsumentowi, opartego na nieuprawnionym odstąpieniu konsumenta od umowy, stosowanie przepisów prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym jest wykluczone już wówczas, gdy ogólne warunki umów przedsiębiorcy zawierają nieuczciwy warunek, który obok przepisów prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym przyznaje przedsiębiorcy wobec konsumenta naruszającego umowę alternatywnie roszczenie o odszkodowanie w zryczałowanej wysokości?

W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2. Czy takie stosowanie przepisów prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym jest wykluczone również wówczas, gdy przedsiębiorca nie opiera na takim warunku swojego roszczenia odszkodowawczego wobec konsumenta?

W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze i drugie:

3. Czy sprzeczne z wyżej wymienionymi przepisami prawa Unii jest to, że w przypadku warunku zawierającego kilka regulacji (na przykład alternatywne sankcje w przypadku nieuprawnionego odstąpienia od umowy) w stosunku umownym ważne pozostają te części warunku, które i tak odpowiadają przepisom prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym i których nie należy uznać za nieuczciwe?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 11 października 2021 r. – Funke Sp. z o.o.

(Sprawa C-626/21)

(2022/C 37/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Funke Sp. z o.o.

Druga strona postępowania: Landespolizeidirektion Wien

Pytania prejudycjalne

Czy

- dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów⁽¹⁾, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie (WE) nr 765/2008⁽²⁾ i rozporządzenie (WE) nr 596/2009⁽³⁾, a w szczególności jej art. 12 i załącznik II,
 - rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 339/93, Dz.U. L 218 z dnia 13 sierpnia 2008 r., s. 30 (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie nadzoru rynku”), a w szczególności jego art. 20 i 22, oraz
 - decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2019/417 z dnia 8 listopada 2018 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące zarządzania unijnym systemem szybkiej informacji „RAPEX” utworzonym na mocy art. 12 dyrektywy 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów oraz funkcjonującym w jego ramach systemem zgłoszeń⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, że
1. bezpośrednio z tych przepisów wynika prawo podmiotu gospodarczego do uzupełnienia zgłoszenia w systemie RAPEX?
 2. do wydania decyzji w przedmiocie takiego wniosku jest właściwa Komisja Europejska (Komisja)?

czy też

3. do wydania decyzji w przedmiocie takiego wniosku jest właściwy organ danego państwa członkowskiego?

(W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie)

4. (krajowa) ochrona sądowa przed taką decyzją jest wystarczająca, jeżeli zostaje przyznana nie każdemu, lecz jedynie podmiotowi gospodarczemu, którego dotyczy (obowiązkowy) środek, przed (obowiązkowym) środkiem podjętym przez organ?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 11, s. 4.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. 2008, L 218, s. 30).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. dostosowujące do decyzji Rady 1999/468/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – Dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – Część czwarta (Dz.U. 2009, L 188, s.14).

⁽⁴⁾ Dz.U. 2019, L 73, s. 121.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Wiesbaden (Niemcy) w dniu 15 października 2021 r. – OQ/Land Hessen**

(Sprawa C-634/21)

(2022/C 37/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OQ

Druga strona postępowania: Land Hessen

Przy udziale: SCHUFA Holding AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 22 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że już samo zautomatyzowane wyliczenie wartości prawdopodobieństwa dotyczącego zdolności osoby, której dane dotyczą, do obsługi kredytu w przyszłości stanowi opartą wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, decyzję wywołującą skutki prawne wobec tej osoby lub w podobny sposób istotnie na nią wpływającą, gdy wartość ta, ustalona na podstawie danych osobowych tej osoby jest przekazywana przez administratora danych innemu administratorowi, a wartość ta ma istotne znaczenie dla tego innego administratora przy podejmowaniu decyzji o zawarciu, wykonaniu lub rozwiązaniu umowy z osobą, której dane dotyczą?
2. Jeżeli na pierwsze pytanie prejudycjalne należy udzielić odpowiedzi przeczącej: czy art. 6 ust. 1 i art. 22 rozporządzenia (UE) 2016/679 (RODO) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie regulacji w prawie krajowym, zgodnie z którą wykorzystanie wartości prawdopodobieństwa dotyczącego określonego przyszłego zachowania osoby fizycznej – w tym przypadku dotyczącego wypłacalności osoby fizycznej i jej gotowości do zapłaty z uwzględnieniem informacji o jej wiarygodnościach – w celu podjęcia decyzji o zawarciu, wykonaniu lub rozwiązaniu umowy z tą osobą (scoring) jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy są spełnione pewne dalsze warunki, które zostały bardziej szczegółowo określone w uzasadnieniu odesłania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 25 października 2021 r. – postępowanie karne przeciwko M. Ya. M.

(Sprawa C-651/21)

(2022/C 37/20)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca w postępowaniu głównym: M. Ya. M.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012⁽¹⁾ z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego rozpatrywany w związku z zasadą ochrony pewności prawa należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza on – po tym gdy spadkobierca wniósł przed sądem państwa swojego miejsca zwykłego pobytu o dokonanie wpisu oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku od spadkodawcy, który miał w dacie śmierci miejsce zwykłego pobytu w innym państwie Unii Europejskiej – żądania dokonania w tym ostatnim państwie dalszego wpisu złożonego oświadczenia o odrzuceniu lub przyjęciu spadku?
- 2) Jeśli na pytanie pierwsze udzielona zostanie odpowiedź, że dalszy wpis jest dopuszczalny, czy art. 13 rozporządzenia (UE) nr 650/2012 [...] w związku z zasadą ochrony pewności prawa i skutecznego stosowania prawa Unii Europejskiej oraz obowiązkiem współpracy między państwami określonym w art. 4 ust. 3 [TUE] należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one żądanie wpisania złożonego przez spadkobiercę w państwie jego miejsca zwykłego pobytu oświadczenia o odrzuceniu spadku od wspólnego spadkodawcy, przez innego spadkobiercę, który przebywał w państwie miejsca zwykłego pobytu spadkodawcy w chwili śmierci – pomimo że prawo procesowe tego ostatniego państwa nie dopuszcza możliwości żądania wpisu oświadczenia o odrzuceniu spadku w cudzym imieniu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego; Dz.U. 2012, L 201, s. 107.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 27 października 2021 r. – Syndicat Uniclîma/Ministre de l'Intérieur

(Sprawa C-653/21)

(2022/C 37/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syndicat Uniclîma

Strona pozwana: Ministre de l'Intérieur

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy harmonizacja, do której zobowiązują dyrektywy 2006/42/WE⁽¹⁾, 2014/35/UE⁽²⁾ i 2014/68/UE⁽³⁾, zezwala państwom członkowskim na wprowadzanie wymagań w zakresie bezpieczeństwa, a w razie odpowiedzi twierdzącej, na jakich warunkach i w jakim zakresie, w odniesieniu do urządzeń, których dotyczą te dyrektywy, w przypadku gdy wymagania te nie wiążą się z wprowadzaniem zmian do tych spośród urządzeń, które – jak potwierdza opatrzenie ich „oznakowaniem CE” – są zgodne z wymaganiami wspomnianych dyrektyw?
- 2) Czy harmonizacja, do której zobowiązują wspomniane dyrektywy, zezwala państwom członkowskim na ustanowienie, wyłącznie dla celów stosowania wspomnianych urządzeń w obiektach użyteczności publicznej i w odniesieniu do szczególnego ryzyka związanego z zapewnieniem bezpieczeństwa przeciwpożarowego, wymagań bezpieczeństwa, które mogą wiązać się z dokonaniem zmiany tych urządzeń, które jednak – jak potwierdzałoby umieszczenie na nich „oznakowania CE” – są zgodne z wymaganiami tych dyrektyw?
- 3) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie możliwe byłoby udzielenie odpowiedzi twierdzącej, gdyby określone wymagania bezpieczeństwa z jednej strony obowiązywały wyłącznie w przypadku wykorzystywania przez wspomniane urządzenia łatwopalnych płynów chłodniczych jako alternatywy dla fluorowanych gazów cieplarnianych, zgodnie z celami, o których mowa w rozporządzeniu nr 517/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych⁽⁴⁾, a z drugiej strony dotyczyły tylko tych urządzeń, które mimo ich zgodności z wymaganiami wynikającymi ze wspomnianych dyrektyw nie dają, w odniesieniu do ryzyka pożaru w przypadku stosowania łatwopalnych płynów chłodniczych, gwarancji hermetycznego zamknięcia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie maszyn, zmieniająca dyrektywę 95/16/WE (Dz.U. 2006, L 157, s. 24).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/35/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku sprzętu elektrycznego przewidzianego do stosowania w określonych granicach napięcia (Dz.U. 2014, L 96, s. 357).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/68/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku urządzeń ciśnieniowych (Dz.U. 2014, L 189, s. 164).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006 (Dz.U. 2014, L 150, s. 195).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Nessebyr (Bułgaria) w dniu 27 października 2021 r. – postępowanie karne przeciwko G. ST.T.

(Sprawa C-655/21)

(2022/C 37/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Nessebyr

Strony w postępowaniu głównym

G. ST.T.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustawodawstwo i orzecznictwo, zgodnie z którymi wyrządzone właścicielowi szkody są częścią znamion przestępstw określonych w art. 172b ust. 1 i ust. 2 Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego), są zgodne ze standardami dotyczącymi szkód wynikających z niezgodnego z prawem wykonywania praw własności intelektualnej, ustanowionymi w dyrektywie 2004/48/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy ustanowiony w orzecznictwie w Republice Bułgarii oparty na domniemaniu mechanizm określania szkód – w wysokości wartości oferowanych do sprzedaży towarów, obliczonej po cenach detalicznych wytworzonych zgodnie z prawem towarów – jest zgodny ze standardami określonymi w dyrektywie 2004/48/WE?

- 3) Czy ustawodawstwo, w którym brakuje rozróżnienia między naruszeniem administracyjnym (art. 127 ust. 1 obowiązującego aktualnie ZMGO i art. 81 ust. 1 obowiązującego do 2016 r. ZMGO) a przestępstwem określonym w 172b ust. 1 NK, i, na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, również przestępstwem określonym w 172b ust. 2 NK, jest zgodne ze wskazaną w art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadą ustawowej określoności czynów zabronionych?
- 4) Czy przewidziane w art. 172b ust. 2 NK kary – od 5 do 8 lat pozbawienia wolności i grzywny od pięciu do ośmiu tysięcy BGN – są zgodne z ustanowioną w art. 49 ust. 3 karty zasadą, by ciężar nakładanych kar nie był nieproporcjonalnie surowy w stosunku do popełnionego przestępstwa?

(¹) Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. 2004, L 157, s. 45).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 29 października 2021 r. – IM GESTÃO DE ATIVOS – SOCIEDADE GESTORA DE ORGANISMOS DE INVESTIMENTO COLETIVO, S.A. i in./Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-656/21)

(2022/C 37/23)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IM GESTÃO DE ATIVOS – SOCIEDADE GESTORA DE ORGANISMOS DE INVESTIMENTO COLETIVO, S.A. i in..

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 2 dyrektywy 2008/7/WE (¹) sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak pozycja 17.3.4 Código do Imposto do Selo (kodeksu opłaty skarbowej), która przewiduje obciążenie Imposto do Selo (opłatą skarbową) prowizji pobieranej przez banki od podmiotów zarządzających otwartymi funduszami inwestycyjnymi w zakresie nieruchomości z tytułu świadczenia usług związanych z działalnością bankową mającą na celu konkretyzację nowych subskrypcji na jednostki uczestnictwa („JU”), to znaczy ukierunkowanych na zapewnienie nowych wpływów kapitału dla funduszy inwestycyjnych w formie subskrypcji nowych jednostek uczestnictwa emitowanych przez fundusze?
- 2) Czy art. 5 ust. 2 dyrektywy 2008/7/WE sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które przewiduje obciążenie Imposto do Selo prowizji za zarządzanie pobieranych przez podmioty zarządzające otwartymi funduszami inwestycyjnymi w zakresie nieruchomości, ponieważ owe prowizje za zarządzanie zawierają refakturowanie prowizji pobieranych przez baki od podmiotów zarządzających z tytułu wspomnianej działalności?

(¹) Dyrektywa Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. 2008, L 46, s. 11).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts)
(Łotwa) w dniu 8 listopada 2021 r. – SIA Druvnieks/Lauku atbalsta dienests**

(Sprawa C-668/21)

(2022/C 37/24)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w pierwszej instancji i wnosząca skargę kasacyjną: SIA Druvnieks

Druga strona postępowania kasacyjnego: Lauku atbalsta dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zastosowanie art. 60 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1306/2013 ⁽¹⁾ z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej jest uzasadnione, jeżeli przedsiębiorstwo należące do właściciela spółki wnioskującej o pomoc, inne niż ta spółka, dopuściło się nieprawidłowości, której konsekwencje finansowe nie zostały naprawione, a spółka wnioskująca o pomoc przejęła faktycznie działalność rolniczą owego przedsiębiorstwa?
- 2) Czy art. 60 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej może być stosowany w ten sposób, że stwierdza się, iż dana osoba uchyliła się od kary administracyjnej przewidzianej w art. 64 ust. 4 lit. d) tego rozporządzenia, mimo iż w stosunku do spółki wnoszącej skargę kasacyjną lub jej właściciela nie została wydana decyzja o nałożeniu kary administracyjnej skutkująca wykluczeniem jej z grupy potencjalnych osób wnioskujących o pomoc?
- 3) Czy art. 60 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. może być stosowany w ten sposób, że organ odpowiedzialny za rozpatrzenie wniosku dotyczącego projektu musi sprawdzić, czy inne przedsiębiorstwa, należące wcześniej do właściciela spółki wnioskującej o pomoc, odpowiadają przepisowi art. 2 pkt 14 rozporządzenia Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznającego niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⁽²⁾, a w przypadku niespełnienia tych warunków – musi odrzucić wniosek dotyczący projektu bez dalszej indywidualnej oceny okoliczności faktycznych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽²⁾ Dz.U. 2014, L 193, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 15 listopada 2021 r. – VW, Legea S.r.l./SW, CQ, ET, VW, Legea S.r.l.**

(Sprawa C-686/21)

(2022/C 37/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: VW, Legea S.r.l.

Druga strona postępowania: SW, CQ, ET, VW, Legea S.r.l.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przywołane przepisy prawa wspólnotowego⁽¹⁾, które przewidują wyłączone prawo przysługujące właścicielowi znaku towarowego Unii Europejskiej i jednocześnie możliwość, że współwłasność będzie przysługiwać kilku osobom proporcjonalnie, oznaczają, że decyzja o przyznaniu osobom trzecim wyłącznego prawa do używania wspólnego znaku towarowego nieodpłatnie i na czas nieograniczony może zostać podjęta większością głosów współwłaścicieli, czy też wymaga ona jednomyślnej zgody?
- 2) Czy w tym drugim przypadku wykładnia, która – w odniesieniu do krajowych i wspólnotowych znaków towarowych objętych współwłasnością przysługującą kilku osobom – potwierdza, że jeden ze współwłaścicieli znaku towarowego, którego prawo do używania zostało przyznane osobom trzecim w drodze jednomyślnej decyzji, nieodpłatnie i na czas nieokreślony, nie może wykonać jednostronnie prawa do odstąpienia od tej decyzji, jest zgodna z zasadami prawa wspólnotowego? Czy też przeciwnie, należy uznać za zgodną z zasadami wspólnotowymi wykładnię przeciwną, która wyklucza, że współwłaściciel jest związany bezterminowo pierwotnym wyrażeniem zgody, tak że może cofnąć tę zgodę ze skutkiem dla przyznania prawa do używania znaku towarowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1); Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 17 listopada 2021 r. – Confédération paysanne, Réseau Semences Paysannes, Les Amis de la
Terre France, Collectif vigilance OGM et Pesticides 16, Vigilance OG2M, CSFV 49, OGM: dangers,
Vigilance OGM 33/Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation**

(Sprawa C-688/21)

(2022/C 37/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confédération paysanne, Réseau Semences Paysannes, Les Amis de la Terre France, Collectif vigilance OGM et Pesticides 16, Vigilance OG2M, CSFV 49, OGM: dangers, Vigilance OGM 33

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation

Inna strona: Fédération française des producteurs d'oléagineux et de protéagineux

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG⁽¹⁾ w związku z pkt 1 załącznika I B do wspomnianej dyrektywy oraz w świetle motywu 17 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w celu wyróżnienia wśród technik/metod mutagenyzy technik, które były tradycyjnie wykorzystywane do różnych zastosowań i których bezpieczeństwo zostało już dawno potwierdzone w rozumieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 2018 r., należy uwzględnić jedynie sposób, w jaki mutagen modyfikuje materiał genetyczny organizmu, czy też należy uwzględnić wszystkie zmiany w organizmie wywołane zastosowanym procesem, łącznie ze zmianami somaklonalnymi, które mogą mieć wpływ na zdrowie ludzkie i środowisko naturalne?

- 2) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w związku z pkt 1 załącznika I B do wspomnianej dyrektywy oraz w świetle motywu 17 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy technika/metoda mutagenyzy była tradycyjnie wykorzystywana do różnych zastosowań i jej bezpieczeństwo zostało już dawno potwierdzone w rozumieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 2018 r., należy brać pod uwagę wyłącznie uprawy polowe organizmów uzyskanych za pomocą tej metody/techniki, czy też możliwe jest również uwzględnienie prac badawczych i publikacji nie dotyczących takich upraw oraz czy w odniesieniu do takich prac i publikacji należy brać pod uwagę wyłącznie te spośród nich, które dotyczą zagrożeń dla zdrowia ludzkiego lub środowiska naturalnego?

(¹) Dz.U. 2001, L 106, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 8 września 2021 r. w sprawie T-152/19, Brunswick Bowling Products LLC/Komisja, wniesione w dniu 17 listopada 2021 r. przez Brunswick Bowling Products LLC

(Sprawa C-694/21 P)

(2022/C 37/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Brunswick Bowling Products LLC (przedstawiciel: R. Martens, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Szwecji

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku;
- oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd,
- lub, tytułem ewentualnym, uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku oraz rozpoznanie skargi w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/1960 (¹);
- oraz w każdym wypadku obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 263 w związku z art. 256 ust. 1 TFUE i art. 4 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasady dobrej administracji ze względu na naruszenie prawa przez Sąd poprzez niedokonanie oceny informacji, na podstawie których Komisja wydała ostateczną decyzję, lub które pominęła, i w związku z tym nie uwzględniła wszystkich istotnych czynników, podczas gdy, w sytuacji gdy Komisja jest zobowiązana do zapewnienia, że dysponuje możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami, odpowiednia kontrola zgodności z prawem decyzji Komisji przez Sąd oznacza, iż dokona on weryfikacji, czy Komisja oparła się na wszystkich istotnych informacjach i w razie potrzeby, czy informacje, na których oparła się Komisja są prawdziwe, wiarygodne, kompletne i spójne.

Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE, art 41 ust. 1 i art. 4 ust. 2 lit. c) karty oraz obowiązku uzasadnienia ze względu na nieprzedstawienie przez Sąd wystarczająco szczegółowego i popartego argumentami uzasadnienia, podczas gdy zgodnie z ciążącym na nim obowiązkiem uzasadnienia Sąd powinien przedstawić w sposób jasny i jednoznaczny swe rozumowanie, pozwalając wnoszącemu odwołanie na poznanie powodów wydanego orzeczenia.

(¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) z dnia 10 grudnia 2018 r. w sprawie środka ochronnego przyjętego przez Szwecję zgodnie z dyrektywą 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zakazującego wprowadzania do obrotu określonego rodzaju maszyn do ustawiania kręgli oraz zestawu uzupełniającego, który ma być wykorzystywany razem z takim rodzajem maszyn do ustawiania kręgli, produkowanych przez przedsiębiorstwo Brunswick Bowling & Billiards, i wycofującego maszyny tego rodzaju, które wcześniej zostały wprowadzone do obrotu (Dz.U. 2018, L 315, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawach połączonych T-639/14 RENV, T-352/15 i T-740/17, Dimosia Epicheirisi Elektrismou AE (DEI)/Komisja Europejska, popierana przez Mytilinaios AE – Omilos Epicheiriseon, wniesione w dniu 19 listopada 2021 r. przez Mytilinaios AE – Omilos Epicheiriseon

(Sprawa C-701/21 P)

(2022/C 37/28)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mytilinaios AE – Omilos Epicheiriseon (przedstawiciele: adwokaci Vasileios-Spyridon Christianos i Georgios Karydis)

Druga strona postępowania: Dimosia Epicheirisi Elektrismou AE (DEI), Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawach połączonych T-639/14 RENV, T-352/15 i T-740/17;
- w razie konieczności skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie DEI całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem zaskarżonego wyroku było ustalenie, czy biorąc pod uwagę taryfę dostaw energii elektrycznej DEI fakturowaną wnoszącemu odwołanie, Komisja powinna była mieć wątpliwości lub doświadczyć poważnych trudności – w rozumieniu art. 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia 2015/1589 (¹) – co się tyczy istnienia pomocy państwa, które powinny były skłonić ją do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

Wnoszący odwołanie podnosi w nim trzy zarzuty, utrzymując, że w zaskarżonym wyroku:

- **po pierwsze**, Sąd nie zbadał ogólnych zasad prawa „nemo auditur ...” i „venire contra factum proprium” w odniesieniu do legitymacji procesowej przysługującej DEI w zakresie wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności;
- **po drugie**, Sąd naruszył prawo z jednej strony odnośnie do kryterium prywatnego przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 107 ust. 1 TFUE, a z drugiej strony odnośnie do charakteru sądu arbitrażowego jako organu państwowego;
- **po trzecie**, Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 4 rozporządzenia 2015/1589 z jednej strony odnośnie do warunku istnienia wątpliwości i poważnych trudności, co się tyczy istnienia pomocy państwa na etapie wstępnego badania skarg do Komisji, a z drugiej strony odnośnie do odwrócenia ciężaru dowodu.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawach połączonych T-720/19 – T-725/19, Ashworth i in./Parlament, wniesione w dniu 25 listopada 2021 r. przez Françoise Grossetête (T-722/19)

(Sprawa C-714/21 P)

(2022/C 37/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Françoise Grossetête (przedstawiciele: J.M. Martínez Gimeno, abogado, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogado, E. Arnaldos Orts, abogado, F. Doumont, avocat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu, jaką stanowi ustalenie wysokości należnego wnoszącej odwołanie uzupełniającego świadczenia emerytalnego z tego względu, że wprowadza ona specjalną opłatę w wysokości 5 % nominalnej kwoty tego świadczenia, wpłacaną bezpośrednio do funduszu dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem w sprawie T-722/19.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty odwołania dotyczą: (i) braku kompetencji Prezydium do przyjęcia decyzji Prezydium z 2018 r., w szczególności w zakresie w jakim ustanawia ona przesłanki materialne w odniesieniu do praw w trakcie nabywania przed wejściem w życie statutu posła do Parlamentu Europejskiego; (ii) naruszenia art. 27 ust. 2 zdanie pierwsze statutu posła do Parlamentu Europejskiego ze względu na brak poszanowania praw w trakcie nabywania przed wyjściem w życie tego statutu; (iii) naruszenia zasad równości i niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności; (iv) naruszenia zasady pewności prawa (brak środków przejściowych) i zasady uzasadnionych oczekiwań.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawach połączonych T-240/20 – T-245/20, Arnaoutakis i in./Parlament, wniesione w dniu 25 listopada 2021 r. przez Gerarda Galeote (T-243/20)

(Sprawa C-715/21 P)

(2022/C 37/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gerardo Galeote (przedstawiciele: J.M. Martínez Gimeno, abogado, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogado, E. Arnaldos Orts, abogado, F. Doumont, avocat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;

- rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu w zakresie w jakim odrzuca ona – ze względu na nieosiągnięcie przez wnoszącego odwołanie wymaganego wieku 65 lat – jego wniosek o przyznanie mu prawa do dobrowolnego uzupełniającego świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem w sprawie T-243/20.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty odwołania dotyczą: (i) braku kompetencji Prezydium do przyjęcia decyzji Prezydium z 2018 r., w szczególności w zakresie w jakim ustanawia ona przesłanki materialne w odniesieniu do praw w trakcie nabywania przed wejściem w życie statutu posła do Parlamentu Europejskiego; (ii) naruszenia art. 27 ust. 2 zdanie pierwsze statutu posła do Parlamentu Europejskiego ze względu na brak poszanowania praw w trakcie nabywania przed wyjściem w życie tego statutu; (iii) naruszenia zasad równości i niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności; (iv) naruszenia zasady pewności prawa (brak środków przejściowych) i zasady uzasadnionych oczekiwań.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawach połączonych T-240/20 – T-245/20, Arnaoutakis i in./Parlament, wniesione w dniu 25 listopada 2021 r. przez Grahama R. Watsona (T-245/20)

(Sprawa C-716/21 P)

(2022/C 37/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Graham R. Watson (przedstawiciele: J.M. Martínez Gimeno, abogado, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogado, E. Arnaldos Orts, abogado, F. Doumont, avocat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu w zakresie w jakim odrzuca ona – ze względu na nieosiągnięcie przez wnoszącego odwołanie wymaganego wieku 65 lat – jego wniosek o przyznanie mu prawa do dobrowolnego uzupełniającego świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem w sprawie T-245/20.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty odwołania dotyczą: (i) braku kompetencji Prezydium do przyjęcia decyzji Prezydium z 2018 r., w szczególności w zakresie w jakim ustanawia ona przesłanki materialne w odniesieniu do praw w trakcie nabywania przed wejściem w życie statutu posła do Parlamentu Europejskiego; (ii) naruszenia art. 27 ust. 2 zdanie pierwsze statutu posła do Parlamentu Europejskiego ze względu na brak poszanowania praw w trakcie nabywania przed wyjściem w życie tego statutu; (iii) naruszenia zasad równości i niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności; (iv) naruszenia zasady pewności prawa (brak środków przejściowych) i zasady uzasadnionych oczekiwań.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawach połączonych T-639/14 RENV, T-352 i T-740/17, Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)/Komisja Europejska popierana przez Mytilinaios AE – Omilos Epicheiriseon, wniesione w dniu 1 grudnia 2021 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-739/21 P)

(2022/C 37/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: Antonios Bouchagiar i Paul-John Loewenthal)

Pozostali uczestnicy postępowania: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (skarżąca w pierwszej instancji), Mytilinaios AE – Omilos Epicheiriseon (interwenient w pierwszej instancji)

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 22 września 2021 r., w sprawach połączonych T-639/14 RENV, T-352/15 i T-740/17, DEI/Komisja;
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi wniesionej w pierwszej instancji w sprawie T-740/17 i oddalenie tej skargi (ewentualnie, wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie trzeciego i czwartego zarzutu skargi o stwierdzenie nieważności i oddalenie ich oraz w przedmiocie części pierwszej i drugiej piątego zarzutu skargi o stwierdzenie nieważności oraz przekazanie sprawy T-740/17 Sądowi do ponownego rozpoznania w odniesieniu do pozostałych zarzutów skargi o stwierdzenie nieważności) i jednocześnie stwierdzenie, że skarga w sprawach T-639/14 RENV i T-352/15 stała się bezprzedmiotowa i że postępowanie należy umorzyć; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania i skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi jeden zarzut:

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował art. 107 ust. 1 TFUE, gdy uznał, iż Komisja nie mogła wykluczyć istnienia korzyści opartej na zastosowaniu kryterium podmiotu działającego w warunkach gospodarki rynkowej w związku z postępowaniem arbitrażowym między spółką DEI a spółką Mytilineos, lecz powinna była zbadać, czy taryfa ustalona przez sąd arbitrażowy odpowiadała rzeczywistości cenie nabycia, ponieważ sąd arbitrażowy należało zrównać z państwowym sądem powszechnym.

Ze względu na to naruszenie prawa Sąd dopuścił się błędu, gdy stwierdził, że Komisja powinna powziąć wątpliwości zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia 2015/1589⁽¹⁾, na których podstawie powinna była wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do taryfy ustalonej przez sąd arbitrażowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – CX/Komisja

(Sprawa T-743/16 RENV II) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Kara dyscyplinarna – Wydalenie ze służby – Dochodzenie OLAF-u – Prowadzone bez zezwolenia i po kryjomu negocjacje w sprawie zamówienia publicznego – Konflikt interesów – Poświadczenie faktury niezgodnej z wymogami – Prawo do obrony – Prawo do bycia wysłuchanym – Wielokrotne nieobecności skarżącego i jego adwokata na wysłuchaniu w sprawie dyscyplinarnej – Pewność prawa – Uzasadnione oczekiwania – Proporcjonalność – Rozsądny termin – Zasada ne bis in idem – Oczywisty błąd w ocenie – Obowiązek uzasadnienia]

(2022/C 37/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CX (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i C. Ehrbar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 270 TFUE żądanie, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 16 października 2013 r. o nałożeniu na skarżącego kary wydalenia ze służby bez obniżenia uprawnień emerytalnych, a po drugie, naprawienia szkód poniesionych przez skarżącego z racji tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CX pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniach w sprawach F-5/14 R, F-5/14, T-493/15 P, T-743/16 RENV i C-131/19 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2014 (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-5/14, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 R.).

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – Assi/Rada

(Sprawa T-256/19) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błędy w ocenie – Proporcjonalność – Prawo własności – Prawo do wykonywania działalności gospodarczej – Nadużycie władzy – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Prawo do rzetelnego procesu]

(2022/C 37/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bashar Assi (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2019, L 18 I, s. 13), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2019, L 18 I, s. 4), decyzji Rady (WPZiB) 2019/806 z dnia 17 maja 2019 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2019, L 132, s. 36), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/798 z dnia 17 maja 2019 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2019, L 132, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2019, L 234, s. 31), decyzji Rady (WPZiB) 2020/719 z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 66) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/716 z dnia 28 maja 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2020/719 z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/716 z dnia 28 maja 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim akty te dotyczą Bashara Assiego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, połowę kosztów poniesionych przez B. Assiego.
- 4) Bashar Assi pokrywa połowę swoich własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – Foz/Rada

(Sprawa T-258/19) (¹)

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błąd w ocenie – Proporcjonalność – Prawo własności – Prawo wykonywania działalności gospodarczej – Nadużycie władzy – Obowiązek uzasadnienia – Prawa do obrony – Prawo do rzetelnego procesu]

(2022/C 37/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samer Foz (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: adwokaci L. Cloquet i J.-P. Buyle)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 18 I z 21.1.2019, s. 13), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 18 I z 21.1.2019, s. 4), decyzji Rady (WPZiB) 2019/806 z dnia 17 maja 2019 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2019, L 132, s. 36), rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/798 z dnia 17 maja 2019 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2019, L 132, s. 1), decyzji Rady (WPZiB) 2020/719 z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 66) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/716 z dnia 28 maja 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Samer Foz zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – Aman Dimashq/Rada

(Sprawa T-259/19) (¹)

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błąd w ocenie – Proporcjonalność – Prawo własności – Prawo do wykonywania działalności gospodarczej – Nadużycie władzy – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Prawo do rzetelnego procesu – Prawo do skutecznej ochrony sądowej]

(2022/C 37/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aman Dimashq JSC (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci L. Cloquet i J.-P. Buyle)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2019, L 18 I, s. 13), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2019, L 18 I, s. 4), decyzji Rady (WPZiB) 2019/806 z dnia 17 maja 2019 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2019, L 132, s. 36), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/798 z dnia 17 maja 2019 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2019, L 132, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2019, L 234, s. 31), decyzji Rady (WPZiB) 2020/719 z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 66) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/716 z dnia 28 maja 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Aman Dimashq JSC zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

**Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Team Beverage/EUIPO – Zurich Deutscher Herold
Lebensversicherung (Team Beverage)**

(Sprawa T-359/20) ⁽¹⁾

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego
znaku towarowego Team Beverage – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy TEAM – Względna
podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1
lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]**

(2022/C 37/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Team Beverage AG (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Speker, A. Schönfleisch, N. Willich i N. Achilles)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Zurich Deutscher Herold Lebensversicherung AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Kramer)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 kwietnia 2020 r. (sprawa R 2727/2019-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Zurich Deutscher Herold Lebensversicherung a Team Beverage.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Team Beverage AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – KL/EBI

(Sprawa T-370/20) ⁽¹⁾

**[Służba publiczna – Personel EBI – Stan zdrowia – Zdolność do pracy – Nieusprawiedliwiona
nieobecność – Skarga o stwierdzenie nieważności – Pojęcie niezdolności do pracy – Nieograniczone prawo
orzekania – Spory o charakterze majątkowym – Wypłata świadczeń rentowych z mocą wsteczną – Skarga
o odszkodowanie]**

(2022/C 37/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KL (przedstawiciele: L. Levi i A. Champetier, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Faedo i M. Loizou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Duron)

Przedmiot

Skarga, na podstawie art. 270 TFUE i art. 50a Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 8 lutego i 8 marca 2019 r. stwierdzających, że skarżący jest zdolny do pracy i od dnia 18 lutego 2019 r. jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia oraz, w razie potrzeby, stwierdzenia nieważności decyzji Prezesa EBI z dnia 16 marca 2020 r. utrzymującej je w mocy, a także, po drugie, o zasądzenie od EBI na rzecz skarżącej renty inwalidzkiej z mocą wsteczną od dnia 1 lutego 2019 r. i, po trzecie, zasądzenia od EBI na rzecz skarżącej emerytury z mocą wsteczną od dnia 1 lutego 2019 r. decyzji Prezesa EBI z dnia 16 marca 2020 r. utrzymującej je w mocy; po drugie, o zobowiązanie EBI do wypłaty z mocą wsteczną od dnia 1 lutego 2019 r. renty inwalidzkiej na rzecz skarżącego; i po trzecie, o zapłatę zadośćuczynienia za krzywdę doznana przez skarżącego w związku z tymi decyzjami.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) z dnia 8 lutego i 8 marca 2019 r. stwierdzających, że KL jest zdolny do pracy i od dnia 18 lutego 2019 r. jest nieobecny w pracy bez usprawiedliwienia oraz decyzji Prezesa EBI z dnia 16 marca 2020 r. utrzymującej je w mocy.
- 2) EBI wypłaci KL rentę inwalidzką od dnia 1 lutego 2019 r. wraz z odsetkami za zwłokę od tej renty do dnia całkowitej zapłaty, przy czym odsetki za zwłokę zostaną ustalone według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla jego głównych operacji refinansowania i obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym płatność jest należna, powiększonej o dwa punkty procentowe, po odliczeniu kwot wypłaconych skarżącemu z tytułu wynagrodzenia w tym samym okresie, które w wyniku wypłaty renty inwalidzkiej nie są mu należne.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) EBI zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – KY/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa T-433/20) (¹)

[Służba Publiczna – Urzędnicy – Emerytury – Uprawnienia emerytalne nabyte przed podjęciem służby w ramach organu Unii Europejskiej – Przeniesienie do systemu Unii – Doliczenie lat służby uprawniających do emerytury – Zwrot kwoty odpowiadającej uprawnieniom emerytalnym nieuwzględnionym przy obliczeniu lat służby uprawniających do emerytury w systemie emerytalnym Unii – Artykuł 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego – Zasada „minimum socjalnego” – Bezpodstawne wzbogacenie]

(2022/C 37/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KY (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Inghelram i A. Ysebaert, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji, potwierdzonej wyraźną decyzją z dnia 10 października 2019 r., w sprawie oddalenia wniosku o zwrot części uprawnień emerytalnych nabytych przez skarżącą przed podjęciem służby i przeniesionych do systemu emerytalnego instancji Unii Europejskiej, która nie została przeliczona na dodatkowe lata służby uprawniające do emerytury.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) KY zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Inditex/EUIPO – Ffauf Italia (ZARA)(Sprawa T-467/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ZARA – Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy LE DELIZIE ZARA i wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy ZARA – Dowód rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych – Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) r° 207/2009 [obecnie art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]]

(2022/C 37/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Industria de Diseño Textil, SA (Inditex) (Arteixo, Hiszpania) (przedstawiciele adwokaci: G. Marín Raigal i E. Armero Lavie)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: H. O'Neill i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Ffauf Italia SpA (Riese Pio X, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Creta, A. Lanzarini, B. Costa i M. Lazzarotto)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 maja 2020 r. (sprawa R 2040/2019-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ffauf Italia a Inditex.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Industria de Diseño Textil, SA (Inditex) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 14.9.2020.

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – YP/Komisja(Sprawa T-581/20) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu w 2019 r. – Decyzja o nieawansowaniu – Artykuł 45 regulaminu pracowniczego – Porównanie osiągnięć – Używanie języków w kontekście obowiązków pełnionych przez urzędników zatrudnionych na stanowiskach lingwistycznych oraz przez urzędników zatrudnionych na stanowiskach innych niż lingwistyczne – Staż pracy w grupie zaszerogowania – Domniemanie niewinności – Artykuł 9 załącznika IX do regulaminu pracowniczego – Obowiązek uzasadnienia – Wykonanie ugody]

(2022/C 37/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: YP (przedstawiciele: J. Van Rossum i J.-N. Louis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Brauhoff, L. Radu Bouyon i L. Hohenecker, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 listopada 2019 r. niezawierającej nazwiska skarżącej na liście urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu w 2019 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) YP zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 371 z 3.11.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2021 r. – Garment Manufacturers Association in Cambodia/Komisja

(Sprawa T-454/20) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Wspólna polityka handlowa – Ogólny system preferencyjnych taryf celnych ustanowionych rozporządzeniem (UE) nr 978/2012 – Czasowe wycofanie preferencji handlowych, które mają zastosowanie do niektórych produktów pochodzących z Kambodży, z powodu poważnych i systematycznych naruszeń praw człowieka – Brak bezpośredniego oddziaływania – Brak indywidualnego oddziaływania – Niedopuszczalność]

(2022/C 37/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Garment Manufacturers Association in Cambodia (Phnom Penh, Kambodża) (przedstawiciele: adwokaci C. Borelli, S. Monti i C. Ziegler)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Biolan i E. Schmidt, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/550 z dnia 12 lutego 2020 r. zmieniającego załączniki II i IV do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 w odniesieniu do czasowego wycofania rozwiązań, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 978/2012, w przypadku niektórych produktów pochodzących z Królestwa Kambodży (Dz.U. 2020, L 127, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Garment Manufacturers Association in Cambodia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 287 z 31.8.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 8 listopada 2021 r. – Satabank/EBC(Sprawa T-494/20) ⁽¹⁾

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad mniejszymi instytucjami kredytowymi – Rozporządzenie (UE) nr 1024/2013 – Szczególne zadania EBC – Odmowa przystąpienia do bezpośredniego nadzoru ostrożnościowego – Odmowa udzielenia instrukcji właściwemu organowi – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2022/C 37/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Satabank plc (St. Julians, Malta) (przedstawiciel: O. Behrends, avocat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Sasetta, F. Bonnard i A. Lefterov, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EBC z dnia 15 maja 2020 r. odmawiającej objęcia skarżącej bezpośrednim nadzorem i udzielenia dotyczących ją instrukcji właściwemu organowi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Satabank plc zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 3.11.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2021 r. – RG/Rada(Sprawa T-157/21) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Umowa o handlu i współpracy między Unią Europejską i Euratomem, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem, z drugiej strony – Decyzja Rady w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania umowy o handlu i współpracy – Mechanizm wydawania osób na podstawie nakazu aresztowania – Osoba zatrzymana i aresztowana w Irlandii po zakończeniu okresu przejściowego w celu wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Zjednoczone Królestwo okresie przejściowym – Brak indywidualnego oddziaływania – Akt nieregulacyjny – Niedopuszczalność]

(2022/C 37/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RG (przedstawiciel: R. Purcell, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, J. Ciantar i A. Stefanuc, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Rady (UE) 2020/2252 z dnia 29 grudnia 2020 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, i tymczasowego stosowania Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony, oraz Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych (Dz.U. 2020, L. 444, s. 2).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Postępowanie zostaje umorzone w zakresie złożonych przez Irlandię i Komisję Europejską wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) RG pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej, z wyjątkiem kosztów związanych ze złożeniem wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) RG, Rada, Irlandia i Komisja pokrywają własne koszty związane ze złożeniem wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

(¹) Dz.U. C 288 z 14.6.2021.

**Postanowienie Wiceprezesa Sądu z dnia 26 listopada 2021 r. – Puigdemont i Casamajó i in./Parlament
(Sprawa T-272/21 R II)**

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Prawo instytucjonalne – Poseł do Parlamentu Europejskiego – Przywileje i immunitety – Uchylenie immunitetu parlamentarnego posła do Parlamentu Europejskiego – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]

(2022/C 37/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Carles Puigdemont i Casamajó (Waterloo, Belgia), Antoni Comín i Oliveres (Waterloo), Clara Ponsatí i Obiols (Waterloo) (przedstawiciele: adwokat P. Bekaert, G. Boye, J. Costa i Rosselló i S. Bekaert)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Lorenz, N. Görlitz i J.-C. Puffer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: S. Centeno Huerta, pełnomocnik)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania decyzji P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 i P9_TA(2021)0061 Parlamentu z dnia 9 marca 2021 r. dotyczącej wniosku o uchylenie immunitetu skarżących.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 25 listopada 2021 r. – VP/Cedefop
(Sprawa T-534/21 R)**

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Niedopuszczalność]

(2022/C 37/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VP (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, A. Guillerme i T. Payan)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie mające na celu, po pierwsze, zawieszenie wykonania aktu rady wykonawczej Cedefopu o poparciu wniosku dyrektora wykonawczego dotyczącego ponownego ustanowienia stanowiska wewnętrznego doradcy prawnego oraz wszczęcia postępowania w sprawie naboru, a po drugie, nakazanie Cedefopowi nieobsadzania stanowiska członka personelu tymczasowego grupy zaszerogowania AD odpowiedniego do przywrócenia skarżącej do pracy na stanowisko doradcy prawnego.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2021 r. – XH/Komisja

(Sprawa T-613/21)

(2022/C 37/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: XH (przedstawiciel: adwokat E. Auleytner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 4 grudnia 2020 r. dotyczącej oddalenia wniosku skarżącej o udzielenie wsparcia oraz decyzji organu powołującego wydanej w odpowiedzi na wniesione przez skarżącą zażalenie;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 maja 2021 r. dotyczącej wszczęcia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności oraz decyzji organu powołującego wydanej w odpowiedzi na wniesione przez skarżącą zażalenie;
- zasądzenie na rzecz skarżącej odszkodowania za poniesione straty i szkody;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa i nieprawidłowości spornego postępowania: naruszenie art. 12a i 24 regulaminu pracowniczego w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności naruszenie obowiązku staranności i zasady dobrej administracji, o których mowa w art. 41 karty.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 12a, 24 i 59–60 regulaminu pracowniczego poprzez wyznaczenie oczywiście nieosiągalnych celów wymagających od skarżącej świadczenia pracy w trakcie zwolnienia chorobowego przy 100 % niezdolności do pracy.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 59 regulaminu pracowniczego w świetle art. 12a i 24 regulaminu pracowniczego poprzez wszczęcie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności bez osiągnięcia wymaganego okresu zwolnienia chorobowego w chwili wszczęcia tego postępowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 7 i 8 karty praw podstawowych.

**Skarga wniesiona w dniu 4 października 2021 r. – Pharmadom/EUIPO – Wellbe Pharmaceuticals
(WellBe PHARMACEUTICALS)**

(Sprawa T-644/21)

(2022/C 37/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pharmadom (Boulogne-Billancourt, Francja) (przedstawiciel: adwokat M-P. Dauquaire)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Wellbe Pharmaceuticals S.A. (Warszawa, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „WellBe PHARMACEUTICALS” – zgłoszenie nr 17 151 176

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lipca 2021 r. w sprawie R 1423/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2021 r. – ClientEarth/Rada

(Sprawa T-682/21)

(2022/C 37/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth AISBL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, B. Verheijen i T. van Helfteren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez stronę pozwaną decyzji z dnia 9 sierpnia 2021 r. o sygnaturze SGS 21/2870, którą doręczono skarżącej w dniu 9 sierpnia 2021 r., odmawiającej udzielenia dostępu do określonych dokumentów żądanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾ i rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty ⁽²⁾;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji (art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001), ze względu na to, że ujawnienie żądanych dokumentów nie stanowiłoby poważnego naruszenia wspomnianego procesu podejmowania decyzji.
 - Strona skarżąca podnosi, że Rada nie spełniła rygorystycznych kryteriów zawartych w normie prawnej, która stanowi, iż ujawnienie omawianych dokumentów powinno poważnie naruszać proces podejmowania decyzji. Po pierwsze, w momencie wydania zaskarżonej decyzji nie było już co do istoty żadnego toczącego się procesu podejmowania decyzji. Po drugie, Rada niesłusznie wskazała jako uzasadnienie argument, że zewnętrzna ingerencja społeczeństwa w proces podejmowania decyzji dotyczący rozporządzenia 1367/2006 uczyniłaby to wydanie decyzji bardziej skomplikowanym.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony opinii prawnych (art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001), ze względu na to, że ujawnienie żądanych dokumentów nie stanowiłoby poważnego naruszenia ochrony opinii prawnych.
 - Rada nie wykazała, że żądany dokument zawiera konkretne bieżące opinie prawne. Ponadto Rada nie uwzględniła właściwych przepisów i zasad prawnych ugruntowanych w prawie i w orzecznictwie, zgodnie z którymi proces legislacyjny dotyczący prawa Unii powinien być jawny oraz że należy (na wniosek złożony zgodnie z rozporządzeniem 1049/2001) ujawnić sporządzone przez służbę prawną instytucji Unii opinie prawne zawierające istotne ogólne analizy prawne dotyczące procesu legislacyjnego związanego z przyjmowaniem lub zmianą aktu ustawodawczego Unii.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie, skutkujących błędnym zastosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji (art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001) i wyjątku dotyczącego ochrony opinii prawnych (art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001), ze względu na to, że pozwana nie uznała w zaskarżonej decyzji istnienia nadrzędnego interesu publicznego i nie udzieliła na tej podstawie dostępu do żądanych dokumentów.
 - Rada nie uznała istnienia nadrzędnego interesu publicznego i nie udzieliła na tej podstawie dostępu do żądanych dokumentów. W szczególności nadrzędny interes publiczny istnieje, ponieważ zmiana rozporządzenia 1367/2006 ma bardzo istotne znaczenie dla poziomu dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska naturalnego w przyszłości, a zaskarżona decyzja w szczególności i istotny sposób powoduje powstanie szkody po stronie skarżącej w ramach wykonywania jej zadań w charakterze organizacji pozarządowej, które to zadania leżą w interesie publicznym.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony stosunków międzynarodowych [art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia 1049/2001].

- Rada nie spełniła rygorystycznych kryteriów zawartych w prawie, umożliwiających jej na powołanie się w sposób uzasadniony na wyjątek objęty art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia 1049/2001, ponieważ przepis ten przewiduje w tym przypadku, iż ujawnienie dokumentu powinno w sposób konkretny i rzeczywisty naruszyć ochronę stosunków międzynarodowych i że ryzyko naruszenia chronionego interesu powinno dać się w rozsądny sposób przewidzieć, a nie być czysto hipotetyczne.
5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem przepisu przewidującego obowiązek udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów (art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001).
- Na koniec strona skarżąca podnosi, że Rada nie zbadała kwestii częściowego dostępu do żądanych dokumentów ani nie udzieliła takiego dostępu w sposób wymagany prawem. Błędnie zastosowała ona kryterium prawne, zgodnie z którym powinna ona dokonać oceny, czy wyjątki, na które się powołano, dotyczą każdej części żądanego dokumentu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2001 L 145, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. 2006 L 264, s. 13. Uwaga: żądany dokument odnosi się do procesu podejmowania decyzji dotyczącego proponowanej zmiany rozporządzenia 1367/

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2021 r. – Leino-Sandberg/Rada

(Sprawa T-683/21)

(2022/C 37/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Päivi Leino-Sandberg (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, B. Verheijen i T. van Helfteren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez stronę pozwaną decyzji z dnia 9 sierpnia 2021 r. o sygnaturze SGS 21/2869, którą doręczono skarżącej w dniu 9 sierpnia 2021 r., odmawiającej udzielenia dostępu do określonych dokumentów ⁽¹⁾ żądanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽²⁾;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji (art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001), że względu na to, że ujawnienie żądanych dokumentów nie stanowiłoby poważnego naruszenia wspomnianego procesu podejmowania decyzji.
 - Strona skarżąca podnosi, że Rada nie spełniła rygorystycznych kryteriów zawartych w normie prawnej, która stanowi, iż ujawnienie omawianych dokumentów powinno poważnie naruszać proces podejmowania decyzji. Po pierwsze, w momencie wydania zaskarżonej decyzji nie było już co do istoty żadnego toczącego się procesu podejmowania decyzji. Po drugie, Rada niesłusznie wskazała jako uzasadnienie argument, że zewnętrzna ingerencja społeczeństwa w proces podejmowania decyzji dotyczący rozporządzenia 1367/2006 uczyniłaby to wydanie decyzji bardziej skomplikowanym.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony opinii prawnych (art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001), ze względu na to, że ujawnienie żądanych dokumentów nie stanowiłoby poważnego naruszenia ochrony opinii prawnych.
- Rada nie wykazała, że żądany dokument zawiera konkretne bieżące opinie prawne. Ponadto Rada nie uwzględniła właściwych przepisów i zasad prawnych ugruntowanych w prawie i w orzecznictwie, zgodnie z którymi proces legislacyjny dotyczący prawa Unii powinien być jawny oraz że należy (na wniosek złożony zgodnie z rozporządzeniem 1049/2001) ujawnić sporządzone przez służbę prawną instytucji Unii opinie prawne zawierające istotne ogólne analizy prawne dotyczące procesu legislacyjnego związanego z przyjmowaniem lub zmianą aktu ustawodawczego Unii.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji (art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001) i wyjątku dotyczącego ochrony opinii prawnych (art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001), ze względu na to, że pozwana nie uznała w zaskarżonej decyzji istnienia nadrzędnego interesu publicznego i nie udzieliła na tej podstawie dostępu do żądanych dokumentów.
- Rada nie uznała istnienia nadrzędnego interesu publicznego i nie udzieliła na tej podstawie dostępu do żądanych dokumentów. W szczególności nadrzędny interes publiczny istnieje, ponieważ zmiana rozporządzenia 1367/2006 ma bardzo istotne znaczenie dla poziomu dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska naturalnego w przyszłości, a zaskarżona decyzja w szczególności i istotny sposób powoduje powstanie szkody po stronie skarżącej w ramach wykonywania jej zadań w charakterze pracownika naukowego i nauczyciela akademickiego, które to zadania leżą w interesie publicznym.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony stosunków międzynarodowych [art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia 1049/2001].
- Rada nie spełniła rygorystycznych kryteriów zawartych w prawie, umożliwiających jej na powołanie się w sposób uzasadniony na wyjątek objęty art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia 1049/2001, ponieważ przepis ten przewiduje w tym przypadku, iż ujawnienie dokumentu powinno w sposób konkretny i rzeczywisty naruszyć ochronę stosunków międzynarodowych i że ryzyko międzynarodowych i że ryzyko naruszenia chronionego interesu powinno dać się w rozsądny sposób przewidzieć, a nie być czysto hipotetyczne.
5. Zarzut piąty podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący naruszeń prawa i oczywistego błędu w ocenie skutkujących błędnym zastosowaniem przepisu przewidującego obowiązek udzielenia częściowego dostępu do dokumentów (art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001).
- Na koniec strona skarżąca podnosi, że Rada nie zbadała kwestii częściowego dostępu do żądanych dokumentów ani nie udzieliła takiego dostępu w sposób wymagany prawem. Błędnie zastosowała ona kryterium prawne, zgodnie z którym powinna ona dokonać oceny, czy wyjątki, na które się powołano, dotyczą każdej części żądanego dokumentu.

(¹) Uwaga: żądany dokument odnosi się do procesu podejmowania decyzji dotyczącego proponowanej zmiany rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006 L 264, s. 13).

(²) Dz.U. 2001 L 145, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2021 r. – AL/Komisja Europejska i OLAF

(Sprawa T-692/21)

(2022/C 37/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AL (przedstawiciel: adwokat R. Rata)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i) decyzji OLAF-u OCM (2021)22007 z dnia 22 lipca 2021 r.; ii) decyzji OLAF-u OCM (2021)22008 z dnia 22 lipca 2021 r.; iii) decyzji Komisji (sygn. Ares(2021)20233749) z dnia 22 marca 2021 r. i iv) decyzji Komisji (sygn. Ares(2021)1610971) z dnia 3 marca 2021 r.;
- zasądzenie od pozwanych zapłaty i) kwoty 1 127,66 EUR zatrzymanej w braku jakiegokolwiek indywidualnej decyzji administracyjnej PMO w odniesieniu do odzyskania; ii) kwoty 9 250,05 EUR zatrzymanej za maj, czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 2021 r. oraz iii) kwoty 1 EUR ustalonej ex aequo et bono tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego w wyniku bezprawnego zachowania OLAF w trakcie dochodzenia OF/2016/0928/A1, które ostatecznie doprowadziło do wydalenia skarżącego ze służby;
- obciążenie pozwanych własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu przez OLAF art. 90 ust. 2 i art. 90a regulaminu pracowniczego, ze względu na odrzucenie zażalenia skarżącego z dnia 23 marca 2021 r. jako niedopuszczalnego na podstawie utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym sprawozdanie końcowe i zalecenia OLAF-u nie stanowią aktów wywołujących skutki prawne.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu przez OLAF art. 90 ust. 2 i art. 90a omawianego regulaminu pracowniczego, ze względu na odrzucenie zażalenia skarżącego z dnia 23 kwietnia 2021 r. jako niedopuszczalnego. Skarżący twierdzi, że OLAF powinien był uznać zażalenie za dopuszczalne, ponieważ OLAF jest służbą Komisji, a zatem częścią Komisji, i powinien był zbadać zażalenie skarżącego.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu przez Komisję art. 90 ust. 2 wspomnianego regulaminu pracowniczego w zakresie, w jakim Komisja wydała dorozumianą decyzję odmowną w odniesieniu do zażalenia skarżącego na decyzję Komisji z dnia 22 marca 2021 r. (sygn. Ares(2021) 2023374) potwierdzającą decyzję Komisji z dnia 3 marca 2021 r. (sygn. Ares (2021)1610971).

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2021 r. – NJ/Komisja

(Sprawa T-693/21)

(2022/C 37/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NJ (przedstawiciel: adwokat C. Maczkovics)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, zgodnie z art. 265 TFUE, że Komisja z naruszeniem traktatów wstrzymała się od rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi skarżącej z dnia 19 kwietnia 2018 r. informującej o pomocy państwa SA.50952(2018FC);
- nakazanie Komisji zajęcia bezzwłocznie stanowiska w przedmiocie złożonej do niej skargi zarejestrowanej pod numerem SA.50952(2018FC);

- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, nawet jeżeli po wniesieniu niniejszej skargi Komisja podejmie środki, które spowodowałyby zdaniem Sądu, że niniejsza skarga stałaby się bezprzedmiotowa lub jeżeli Sąd odrzuci skargę jako niedopuszczalną.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący okoliczności, że, Komisja naruszyła ciążące na niej obowiązki wynikające z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W szczególności podnosi ona naruszenie art. 265 TFUE, a także art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia 2015/1589⁽¹⁾, obowiązku sumiennego i bezstronnego badania, zasady dobrej administracji i zasady wydawania decyzji w rozsądnym terminie, ze względu na to, że Komisja nie wydała żadnej decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia 2015/1589 ponad trzy lata i sześć miesięcy po złożeniu przez skarżącą skargi do Komisji informującej o pomocy państwa SA.50952(2018FC). Skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była wydać taką decyzję w terminie dwunastu miesięcy zgodnie ze swym Kodeksem najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa⁽²⁾ lub przynajmniej w rozsądnym terminie.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

(²) Kodeks najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa (Dz.U. 2009 C 136, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2021 r. – Peace United/EUIPO – 1906 Collins (MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN)

(Sprawa T-699/21)

(2022/C 37/53)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Peace United Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat M. Artzimovitch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: 1906 Collins LLC (Miami, Floryda, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN” – unijny znak towarowy nr 11 352 804

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 lipca 2021 r. w sprawie R 276/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim w następstwie różnych błędów w ocenie stanu faktycznego i prawnego oraz naruszenia obowiązku dobrej administracji Izba Odwoławcza uznała, że unijny znak towarowy MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN nr 11 352 804 nie był rzeczywiście używany w spornym okresie w odniesieniu do wskazanych w zgłoszeniu usług w klasach 41 i 43;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 63 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza dopuściła się błędu w ocenie w odniesieniu do tego, że wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku stanowi nadużycie;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza dopuściła się błędu w ocenie w odniesieniu do rzeczywistego używania znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2021 r. – Balaban/EUIPO (Stahlwerk)**(Sprawa T-705/21)**

(2022/C 37/54)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Okan Balaban (Bornheim, Niemcy) (przedstawiciel: T. Schaaf, Rechtsanwalt)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Stahlwerk – zgłoszenie nr 18 235 592*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 września 2021 r. w sprawie R 77/2021-1**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 18 listopada 2020 r. odrzucającej zgłoszenie nr 18 235 592, a także zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zgłoszenie zostało częściowo odrzucone, i nakazanie stronie pozwanej dokonania rejestracji znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich wskazanych towarów i usług;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2021 r. – Balaban/EUIPO (Stahlwerkstatt)**(Sprawa T-706/21)**

(2022/C 37/55)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Okan Balaban (Bornheim, Niemcy) (przedstawiciel: T. Schaaf, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Stahlwerkstatt – zgłoszenie nr 18 219 170

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 września 2021 r. w sprawie R 1987/2020-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji strony pozwanej z dnia 27 sierpnia 2020 r. odrzucającej zgłoszenie i zaskarżonej decyzji, a także nakazanie stronie pozwanej dokonania rejestracji znaku towarowego w odniesieniu do usług edukacyjnych i instruktażowych należących do klasy 41;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Cellnex Telecom i Retevisión I / Komisja

(Sprawa T-715/21)

(2022/C 37/56)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Cellnex Telecom, SA (Madryt, Hiszpania) i Retevisión I, SA (Madryt) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo oraz N. Bayón Fernández, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie podniesionych w skardze podstaw stwierdzenia nieważności za dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 czerwca 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.28599 (C 23/2010) (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz rozwinięcia naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych (poza regionem Kastylia-La Mancha) ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca opiera swoją skargę na dwóch zarzutach.

1. Oczywiste naruszenie procedury przewidzianej w art. 108 ust. 2 TFUE oraz naruszenie praw procesowych przyznanych stronom przez prawo Unii.

- Naruszenie to polegało na tym, że zaskarżona w drodze skargi decyzja została wydana bez wydania przyjęcia nowej decyzji o wszczęciu postępowania, bez zmiany decyzji o wszczęciu postępowania poprzedzającej decyzję z 2013 r. i bez uprzedniego poinformowania skarżących o wstępnej ocenie selektywności.
2. Naruszenie prawa przy stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do pojęcia „selektywności”, naruszenie ciężaru dowodu i brak uzasadnienia.
- Komisja popełnia błąd w swojej „pierwotnej” ocenie selektywności, uznając za system odniesienia „normalne warunki rynkowe [...]”, w jakich powinny działać przedsiębiorstwa, obejmujące wszystkie przedsiębiorstwa i sektory. Komisja popełnia błąd w swej „pomocniczej” ocenie selektywności, uznając, że technologie naziemne i satelitarne znajdują się w porównywalnej sytuacji w odniesieniu do dostarczania sygnału telewizji cyfrowej dla obszaru II, jak to zostało opisane w decyzji zaskarżonej w drodze skargi.

(¹) Dz.U. 2021, L 417, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2021 r. – Społeczność pro eHealth databáze/Komisja
(Sprawa T-731/21)
(2022/C 37/57)
Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Społeczność pro eHealth databáze, a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat P. Konečný)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2021) 6597 z dnia 2 września 2021 r.,
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady niedziałania wstecz i nieprawidłowego zastosowania surowszych warunków związanych z udziałem w projekcie.
 - Strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana nie może odwoływać się do obowiązków wynikających z niewiążącego dokumentu, gdyż o jego istnieniu strony umowy nie wiedziały i nigdy nie zgodziły się na jego stosowanie.
 - Następnie strona skarżąca twierdzi, że odwołanie się do obowiązków wynikających z tego niewiążącego dokumentu zostało wykorzystane przez stronę pozwaną z naruszeniem przedmiotowej umowy o udzielenie dotacji.
 - Jednocześnie strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła zasadę niedziałania wstecz, odwołując się do zastosowania surowszych formalnych wymogów wypływających z dokumentu utworzonego później niż miało miejsce podpisanie umowy o udzielenie dotacji.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady legalności aktu prawnego z powodu nieuwzględnienia przedstawionych dowodów.
 - Strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana nie uwzględniła dowodów przedstawionych przez nią w końcowym sprawozdaniu z przeprowadzonego audytu finansowego, mimo że powinna była to uczynić, w związku z czym naruszyła zasadę legalności aktu prawnego.
 - Ponadto strona skarżąca twierdzi, że przedstawione dowody zostały załączone na wniosek audytora.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady legalności aktu prawnego polegającego na popełnieniu błędu w obliczeniu.
 - Strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana popełniła błąd przy ustalaniu kwoty, na podstawie której obliczono kwotę, którą strona skarżąca ma zwrócić stronie pozwanej.
 - Strona skarżąca oponuje, że w przypadku gdyby zwróciła kwotę, którą obliczyła strona pozwana, dokonałaby zwrotu kwoty, która nigdy nie została jej oddana do dyspozycji, w związku z czym oddałaby stronie pozwanej znacznie wyższą kwotę.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
 - Strona skarżąca twierdzi, że miał jej zostać przyznany zwrot kosztów personelu co najmniej w wysokości średnich wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w latach 2008–2011 w spółkach IT w Republice Czeskiej. Strona skarżąca uważa, że nieprzyznanie tego zwrotu kosztów stanowi zachowanie strony pozwanej, które jest niesprawiedliwe i nieproporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2021 r. Asociación de Elaboradores de Cava de Requena/Komisja

(Sprawa T-732/21)

(2022/C 37/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Asociación de Elaboradores de Cava de Requena (Requena, Hiszpania) (przedstawiciele: G. Guillem Carrau, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności publikacji, zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33 (¹) z dnia 17 października 2018 r., ogłoszenia o zatwierdzeniu standardowej zmiany specyfikacji produktu „Cava”, ChNP-ES-A0735-AM10 (²).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zdaniem skarżącego Komisja naruszyła istotny wymóg proceduralny przy rozpatrywaniu zmiany będącej przedmiotem niniejszej sprawy, ponieważ wiedziała, że zmiana ta była jeszcze przedmiotem odwołania przed sądami Królestwa Hiszpanii i nie zawiesiła postępowania, wbrew mającemu zastosowanie orzecznictwu dotyczącemu art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

2. Komisja naruszyła traktaty z następujących powodów: Potraktowała ona tę zmianę jako zmianę standardową, mimo że chodziło o „zmianę na poziomie Unii” w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. c) i d) oraz pozostających z tym w związku przepisów (m.in. art. 15, 17 i 55 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33 z dnia 17 października 2017 r. oraz art. 6 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/34^(?)). Wymóg, zgodnie z którym mniejsza jednostka geograficzna musi odpowiadać gminie Requena, jest sprzeczny z ogólną zasadą dokładności w etykietowaniu fakultatywnym oraz prawem konsumenta do możliwości zidentyfikowania pochodzenia produktu [art. 120 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁽⁴⁾ oraz art. 55 ust. 1 i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33 z dnia 17 października 2018 r.]. Zmiana ta jest sprzeczna z prawami producentów stowarzyszenia nabytymi w ciągu prawie 40 lat nieprzerwanego używania nazwy CAVA DE REQUENA i odpowiadającej jej podstawy (wyrok nr 1893/1989 Tribunal Supremo del Reino de España [Sądu Najwyższego Królestwa Hiszpanii] i z decyzjami wykonawczymi z 1991 r.) jak również z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2019/33 z dnia 17 października 2018 r., którego art. 40 poprzez odesłanie do art. 119 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013, nakłada obowiązek wskazania miejsca pochodzenia na etykiecie i że wbrew wszelkim twierdzeniom wskazanie kodu pocztowego nie jest wystarczające. Zmiana ta jest sprzeczna z zasadą równego traktowania innych producentów CAVA, którzy mogą mieć mniejszą jednostkę geograficzną i mogą powoływać się wobec konsumenta na pochodzenie geograficzne produktu. Zmiana narusza zasady dostępu do rynku ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości w kontekście swobodnego przepływu towarów (art. 34 i nast. TFUE) i umożliwia koncentrację popytu na CAVA na rynku, co jest sprzeczne z art. 101 TFUE.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/33 z dnia 17 października 2018 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do wniosków o objęcie ochroną nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych w sektorze wina, procedury zgłaszania sprzeciwu, ograniczeń stosowania, zmian w specyfikacji produktu, unieważnienia ochrony oraz etykietowania i prezentacji (Dz.U. 2019, L 9, s. 2).

(²) Dz.U. 2021, C 369, s. 2.

(³) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/34 z dnia 17 października 2018 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do wniosków o objęcie ochroną nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych w sektorze wina, procedury zgłaszania sprzeciwu, zmian w specyfikacji produktu, rejestru chronionych nazw, unieważnienia ochrony i stosowania symboli oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do odpowiedniego systemu kontroli (Dz.U. 2019, L 9, s. 46).

(⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013 L 347, s. 671).

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2021 r. – The Chord Company/EUIPO – AVSL Group (CHORD)

(Sprawa T-734/21)

(2022/C 37/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Chord Company Ltd (Wiltshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat A. Deutsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: AVSL Group Ltd (Manchester, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy CHORD – unijny znak towarowy nr 8 254 229

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 sierpnia 2021 r. w sprawie R 1664/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania przed Sądem, postępowania przed izbą odwoławczą i postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- Naruszenie art. 27 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625 i art. 95 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym zgodnie z art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2021 r. – Aprile and Commerciale Italiana/EUIPO – DC Comics partnership (Urządzenie ze stylizowanym wizerunkiem czarnego nietoperza w białej owalnej ramie)

(Sprawa T-735/21)

(2022/C 37/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Aprile (San Giuseppe Vesuviano, Włochy), Commerciale Italiana Srl (Nola, Włochy) (przedstawiciel: adwokat C. Saettel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: DC Comics partnership (Burbank, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Urządzenie ze stylizowanym wizerunkiem czarnego nietoperza w białej owalnej ramie) – unijny znak towarowy nr 38 158

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 września 2021 r. w sprawie R 1447/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz interwenienta kosztami postępowania, zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2021 r. – Refractory Intellectual Property/EUIPO (e-tech)

(Sprawa T-737/21)

(2022/C 37/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Refractory Intellectual Property GmbH & Co. KG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat J. Schmidt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego e-tech – zgłoszenie nr 18 274 481

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 września 2021 r. w sprawie R 548/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2021 r. – Bora Creations/EUIPO (essence)

(Sprawa T-738/21)

(2022/C 37/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bora Creations, SL (Andratx, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci R. Lange i M. Ebner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „essence” – zgłoszenie nr 18 269 704

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 września 2021 r. w sprawie R 693/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i nakazanie zarejestrowania zgłoszonego unijnego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2021 r. – LG Electronics/EUIPO – ZTE Deutschland (V10)
(Sprawa T-741/21)
(2022/C 37/63)
Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG Electronics, Inc. (Seul, Republika Korei) (przedstawiciel: adwokat M. Bölling)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ZTE Deutschland (Düsseldorf, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „V10” – unijny znak towarowy nr 14 328 892

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 września 2021 r. w sprawie R 2101/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddala jej odwołanie od decyzji o unieważnieniu prawa do znaku w odniesieniu tylko do smartfonów, telefonów komórkowych i smartfonów na nadgarstek;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na niedostateczne rozróżnienie między towarami objętymi unieważnieniem prawa do znaku;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na niespójną argumentację dotyczącą postrzegania przez odbiorców;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na stwierdzenie braku samoistnego charakteru;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na stwierdzenie braku łatwo rozpoznawalnego charakteru;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na stwierdzenie braku specyficznego, precyzyjnego i obiektywnego charakteru.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2021 r. – Preventicus / EUIPO (NIGHTWATCH)**(Sprawa T-742/21)**

(2022/C 37/64)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Preventicus GmbH (Jena, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Zecher)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „Nightwatch” – zgłoszenie nr 17 996 007 – Oddalenie – Wniosek o konwersję zgłoszenia unijnego znaku towarowego na zgłoszenie krajowego znaku towarowego Zjednoczonego Królestwa*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 września 2021 r. w sprawie R 1241/2020-4**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem oraz kosztami postępowania odwoławczego i procedury rozpatrywania wniosku.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie 139 ust. 1 w związku z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

- Naruszenie prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie wyrażonego w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym wyrażonego w art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2021 r. – Ryanair/Komisja

(Sprawa T-743/21)

(2022/C 37/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciel: adwokaci E. Vahida, F-C. Laprèvote, V. Blanc, D. Pérez de Lamo, S. Rating i I.-G. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA. 57369 (2020/N) – Portugalia – *Pomoc na ratowanie TAP SGPS* ⁽¹⁾; i
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że pozwana naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie, twierdząc, że pomoc państwa jest objęta przedmiotowym zakresem stosowania wytycznych dotyczących ratowania i restrukturyzacji, bez prawidłowego ustalenia, czy trudności skarżącego są zbyt poważne, by sam mógł je rozwiązać, są dla niego specyficzne i nie wynikają z arbitralnego rozdziału kosztów w ramach grupy, do której należy.
2. Zarzut drugi dotyczy błędnego zastosowania przez pozwaną art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Skarżący utrzymuje, że sprawowana przez pozwaną kontrola spełnienia przesłanki zgodności pomocy z celem leżącym we wspólnym interesie oraz przeprowadzona przez nią ocena stosowności i proporcjonalności pomocy na ratowanie oraz jej negatywnych skutków zawiera błędy prawne i oczywiste błędy w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza zasady niedyskryminacji i swobody świadczenia usług [stosowane do transportu lotniczego rozporządzeniem (WE) nr 1008/2008 ⁽²⁾] oraz zasadę swobody przedsiębiorczości.
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że strona pozwana nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne skarżącego.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia ciążyący na Komisji na podstawie art. 296 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, C 345, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (wersja przekształcona) (Dz.U. 2008, L 293, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2021 r. – Medela/EUIPO (MAXFLOW)**(Sprawa T-744/21)**

(2022/C 37/66)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Medela Holding AG (Baar, Szwajcaria) (przedstawiciele: Rechtsanwälte M. Hartmann i S. Fröhlich)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MAXFLOW – zgłoszenie nr 18 328 426*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 sierpnia 2021 r. w sprawie R 876/2021-2**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2021 r. – Rotkäppchen-Mumm Sektkellereien/EUIPO – Cantina San Donaci (Passo Lungo)**(Sprawa T-745/21)**

(2022/C 37/67)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Rotkäppchen-Mumm Sektkellereien GmbH (Freyburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Schmidt-Hern i A. Lubberger)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Cantina Sociale Cooperativa San Donaci (San Donaci, Włochy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Passo Lungo – zgłoszenie nr 18 082 770*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 września 2021 r. w sprawie R 130/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 46 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2021 r. – Borussia VfL 1900 Mönchengladbach/EUIPO – Neng (Fohlenelf)

(Sprawa T-747/21)

(2022/C 37/68)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Borussia VfL 1900 Mönchengladbach GmbH (Mönchengladbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Kitzberger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: David Neng (Brüggen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Fohlenelf” – unijny znak towarowy nr 12 246 898

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 września 2021 r. w sprawie R 2126/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą, w tym kosztami poniesionymi w poprzedzających postępowaniach.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 97 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2021 r. – Gerhard Grund Gerüste/EUIPO – Josef Grund Gerüstbau (Josef Grund Gerüstbau)

(Sprawa T-749/21)

(2022/C 37/69)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gerhard Grund Gerüste (Kamp-Lintfort, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Lee)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Josef Grund Gerüstbau GmbH (Erfurt, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy Josef Grund Gerüstbau – unijny znak towarowy nr 17 372 178

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 września 2021 r. w sprawie R 1925/2020-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i unieważnienie w całości unijnego znaku towarowego nr 17 372 178;
- obciążenie EUIPO i interwenientki kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2021 r. – Associação do Socorro e Amparo/EUIPO – De Bragança (quis ut Deus)

(Sprawa T-752/21)

(2022/C 37/70)

Język skargi: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Associação do Socorro e Amparo (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. Motta Veiga)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Duarte Pio De Bragança (Sintra, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy quis ut Deus – unijny znak towarowy nr 9 131 566

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 października 2021 r. w sprawie R 581/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi i zgodnie z jej żądaniami zastąpienie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej decyzją stwierdzającą wygaśnięcie unijnego znaku towarowego nr 9131566 dla wszystkich chronionych nim towarów i usług na podstawie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, ponieważ znak towarowy nie był rzeczywiście używany przez nieprzerwany okres pięciu lat;
- obciążenie pozwanych kosztami sądowymi i innymi wydatkami, w tym honorariami adwokackimi w wysokości, która zostanie ustalona w późniejszym czasie.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2021 r. – Illumina/Komisja

(Sprawa T-755/21)

(2022/C 37/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Illumina, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Beard, Barrister-at-law i adwokat P. Chappatte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 października 2021 r. w sprawie COMP/M.10493, wydanej na podstawie art. 8 ust. 5 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) [zwanego dalej „rozporządzeniem nr 139/2004”] ⁽¹⁾, (i) stwierdzającej, że spółka Illumina dokonała nabycia spółki GRAIL z naruszeniem art. 7 rozporządzenia nr 139/2004; (ii) nakładającej na spółki Illumina i GRAIL środki tymczasowe określone w części 4.7 decyzji; oraz (iii) zobowiązującej spółki Illumina i GRAIL do wdrożenia lub zapewnienia wdrożenia takich środków bezwzględnie pod rygorem okresowych kar pieniężnych (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”); oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja wykracza poza zakres kompetencji Komisji, ponieważ art. 7 rozporządzenia nr 139/2004 nie miał zastosowania. W szczególności:
 - Przysługująca Komisji na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 139/2004 kompetencja do wydania zaskarżonej decyzji była uzależniona od tego, że koncentracji dokonano z naruszeniem art. 7.
 - Jeżeli skarga spółki Illumina w sprawie T-227/21 na decyzję o odesłaniu sprawy zostanie uwzględniona i zostanie stwierdzona nieważność decyzji o odesłaniu sprawy, to w takim wypadku spółka Illumina nigdy nie podlegała wynikającemu z art. 7 rozporządzenia nr 139/2004 obowiązkowi zawieszenia dokonania koncentracji, a zatem Komisja nie miała kompetencji do wydania zaskarżonej decyzji lub jakiegokolwiek jej części.
2. Zarzut drugi dotyczący nieproporcjonalnego charakteru przepisów dotyczących finansowania w zaskarżonej decyzji. W szczególności:
 - Zawarty w zaskarżonej decyzji wymóg, by spółka zapewniła finansowanie spółce GRAIL na warunkach uniemożliwiających spółce Illumina poznanie celu, na jaki wykorzystywane są środki pieniężne, jest nieproporcjonalny, ponieważ spółka Illumina w niezwłoczny sposób potrzebuje takich informacji w celu spełnienia innych zobowiązań prawnych.
 - Obawy Komisji można by z łatwością uwzględnić za pomocą znacznie mniej inwazyjnych środków.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego charakteru zaskarżonej decyzji w traktowaniu wcześniejszych zobowiązań umownych spółki lub nieprzedstawienia przez Komisję wystarczającego uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności:
 - Rozumowanie Komisji jest zawile, a zatem uchybia obowiązkowi dostatecznego uzasadnienia jej decyzji.
 - Z zaskarżonej decyzji w nieproporcjonalny sposób wynika zobowiązanie spółki Illumina do naruszenia wcześniejszych zobowiązań umownych do przedstawienia informacji poszczególnym posiadaczom instrumentów finansowych.

(¹) Dz.U. 2004 L 24, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2021 r – Activa – Grillküche/EUIPO – Targa (Urządzenie do grillowania)

(Sprawa T-757/21)

(2022/C 37/72)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Activa – Grillküche GmbH (Selb, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci F. Stangl i M. Würth)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Targa GmbH (Soest, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór unijny nr 3 056 449-0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 października 2021 r. w sprawie R 1651/2020-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i decyzji nr ICD 104479 Wydziału Unieważnień EUIPO z dnia 12 czerwca 2020 r w całości;
- unieważnienie prawa do spornego wzoru;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 63 ust. 1 zdanie pierwsze w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 63 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2021 r. – Société des produits Nestlé/EUIPO – The a2 Milk Company (A2)

(Sprawa T-759/21)

(2022/C 37/73)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Société des produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Jaeger-Lenz i J. Thomsen, lawyers)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The a2 Milk Company Ltd (Auckland, Nowa Zelandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego A2 – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 438 650

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 października 2021 r. w sprawie R 2447/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów EUIPO z dnia 17 listopada 2020 r. i oddalenie sprzeciwu nr B 3080425 w całości oraz umożliwienie przeprowadzenia międzynarodowej rejestracji nr WO 1438650 wskazującej Unię Europejską, oraz;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem oraz obciążenie potencjalnego interwenienta kosztami postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL